

Young Leaders

Issue # 09' October 2011

**FRIEDRICH
EBERT**
STIFTUNG

Editorial

Dear Readers

Welcome to 9th edition of YLF news letter, let me thanks and appreciate from those who participate and help us in order to make and issue something deference by using and caring the journalism standards.

All though Young leaders forum are over 140 members and every year increasing with 20 to 25 members by passing the assessment analyst in order selected the talented youths from hundreds of applicants. The Young leaders forum members are taking place and filling their positions in society. The YLF members are doing their parts for making batter Afghanistan and hope for being leaders in the feature.

Kindly share your comments ,suggestions and feedback for improving and making better than this issue, also you can send us your articles, words in the area of political, cultural, social economical and civil society special about current world's policy and Afghanistan, which concerned, effaced and related to youths.

Bests,

Tareq Eqtedary

Program Coordinator message

The year 2011 like many years before, is a year filled with many issues that are of direct concern to afghan youth: transition process, peace and negotiation, debates about setbacks or success "10 years after" in the area of women rights, freedom of expression, social issues like workplaces and vocational trainings..... Although they are the big challenges for afghan youth. But should not become obstacles to prevent us from playing active, conscious and productive role in the society for a positive and peaceful change. For acting actively we must struggle and have the sense of respect and acceptance to each other. Because tolerance is the basic stone for democracy!

At the end, taking this opportunity I would like to congratulate the new generation to the family of YLF. Welcome YLF 2011!

Bests,

Atifa Safi

In this issue:

Editorial words

YLF program Coordinator message

FES –Afghanistan Country Director Message

YLF Vision and Mission

Call for Candidate

Assessment Center

YLF 2011 Generation

Welcome YLF 2011

Thank you YLF 2010

Training and discussion sessions

Leadership

Centralization of Power in Afghanistan

Poverty in Afghanistan

Dari Words ...

Chief Editor: Tareq Eqtedary

Design by: Zhakfar Hosaini

Printed by: Barg Publication

Contact:

FES- Friedrich Ebert Stiftung Afghanistan Office

Shahr-e-naw charahi Ansari

Yaftaly Wat behind Setara hotel

Kabul, Afghanistan

Phone:

0093 (0) 700 280-441

0093 (0) 799 338 094

E-Mail: info@fes-afghanistan.org

Working Hours: Sunday-Thursday 8.30-16.30

Named articles reflect the opinion of the authors only

For YLF-Newsletter

First of all I would like to congratulate the recent YLF generation for their excellent work! They developed a program with many different aspects so that they will have gotten a very good overview on the diversity of politics and social live.

Creativity for the future

The creativity of “our YLFies” is also shown with this newsletter. It is more than only a report of activities. It is a forum of and for discussion – for other youngsters too. But also the older ones can get interesting impressions of the wishes and dreams of the future generation. They should read very carefully. And maybe the recent political class will have some ideas to prepare the way for the better future of the next.

Dreams and wishes

What are the dreams? What are the needs? The YLFies don't want “no more than changes”. Changes in political praxis, changes in the way of solving problems, changes for Afghanistan. They grew up in a country which didn't have peace and a common sense for the future. But they got opportunities to learn about better perspectives. They discussed with other youngsters, they discussed with different groups of the society and they will continue in their future career. They will try to attract more people of their ideas and dreams. There is too much to mention them all. But I would like to deepen only one point.

Social security with qualification and jobs

One of the dreams is – without any doubt – a peaceful life in their country, an environment which gives all people the opportunity to develop themselves. With enough and good schools for all – rich and poor, in the big towns, villages and the countryside. They want to ensure that young women and men can get vocational training, can get workplaces and do a good job, to earn reasonable salaries, to care for themselves and their families – but also to take over a co responsibility for building a better Afghanistan. Economic development is based on good qualifications – they are the key for the future.

Open minded – read it!

The young generation learned enough to avoid a unilateral thinking in the society. They learned to respect different opinions. So they learned ways of discussion which are not fights but opportunities to get more information, to get sometimes a new point of view and even to change their mind if other arguments are better than the own ones. In this respect this newsletter was developed – and in this respect they want this newsletter be read.

Frank Hantke
Resident Representative
Friedrich-Ebert-Stiftung
Afghanistan Office

Young Leaders Forum

Vision

To devise, strengthen and support a Young Leaders' Forum in Afghanistan that will work for peace, conflict transformation, understanding, introduction of democracy, social development and other issues in Afghanistan.

Mission

A. Capacity Building of YLF and its members

After the selection of the members and proper orientation, the focus of activities will shift towards proper capacity building and training opportunities to the members of YLF to help develop a strong and well composed forum. Therefore, occasional formal training programs will supplement the routine discussions and activities of the members of YLF. For this purpose, the members of the YLF will be trained in a number of subjects using the internal and external resources. The topics on which occasional training courses, workshops, discussions, practical exercises and other activities will be carried out are as follows:

- **Peace Building:** A module already introduced in Afghanistan by different NGOs and civil society actors. This module deals with peace building at a very grass-root level e.g. peace building starting from self, families, work and study environment, communities. (a lot of internal training institutions can help us in provision of these trainings)

- **Conflict Transformation/management:** This module is a very interesting module. This will train the members of YLF in transforming very grass-root level conflicts which is normally part of their personal, family, school, and workplace life into opportunities. This module is a very interesting module and will help the members not only to get rid of conflicts but also to properly transform conflicts into opportunities. This module has already been introduced in Afghanistan by some NGOs. However, its full training course is offered in RTC- Birmingham. (some local resources can help us in initial trainings)

- **Human Rights:** There are many agencies within Afghanistan that offer effective human rights courses. Proper understanding of Human Rights is regarded as a must for any such a forum.

- **Democracy and Leadership:** Political Education is an integral part of the trainings that the YLF members will receive. Democracy as one of the core FES values will be one topic to be emphasized in the trainings. Leadership is also one of the fundamental subjects which the forum members will find absolutely necessary to learn. Leadership is taught to them in the form of Management leadership, which to a great extent covers the management aspect of the leadership and also in political and social leadership, which covers the political and social aspect of the leadership.

Call for candidate

With the aim to empower young people to take over leading roles in society and encourage civil engagement, in beginning of February 2011, Friedrich Ebert Stiftung has announced YLF Call for Candidate. This form was circulated more widely to youth networks, youth organizations, universities and youth associations.

Assessment Center:

Over hundreds applications were submitted to FES office and the applicants were active and elite youths from different backgrounds. 50 short- listed applicants were invited to the assessment center.

Assessment center was in a format of a one day workshop with the aim of assessing participants' communication skills, social interaction, decision making skills, creativity and team spirit.

The assessment center was consisting of the following parts:

- Introduction part: this part was in form of interview
- Short interview with Jury members
- Essay writing
- Group discussion
- Tower building

Assessment Center was held in 11th of March 2011 in which 20 merit and committed youth were chosen by juries (who were foreigners that have the experience of youth work and politics in Afghanistan).

YLF 2011 Generation

مجمع رہبران جوان
Young Leaders Forum

YLF 2011 Event

Exchange and perspective, meeting of all YLF generation

This session was designed to integrate all generations of YLF and provide the opportunity for new YLFes to exchange information with the seniors YLF members.

The session was started by the official speech from Mr. Frank Hantke the country representative of FES Afghanistan. We also has speakers from different generations of YLF and share their experience from YLF programs and events.

YLFes had the pleasure of meeting Mr. Wahid Omar President Spokesman, he shared his experience of YLF and mentioned how the first generation of YLF started their activities. He also encouraged the new generation by mentioning examples the older generation's participation in the programs.

The event was designed with formal and fun parts. The informal part started by cutting the cake of YLF! Worth to mention that for the first time YLF got a logo which was designed by the 2011 generation.

This session was the official ending of YLF 2010 and the start of YLF 2011

Discussion & Trainings Sessions

Discussion sessions

Welcome of the YLF 2011

The aim of this session was to assess the need of YLF 2011 with providing them information about different areas FES works in Afghanistan and YLF program including its objectives, activities and output.

After the official welcoming of the new members of the Young Leaders Forum Project Coordinator, they had the chance for defining their needs in terms of the training subjects and discussions topics.

New members showed interest to start their contribution in activities and program of YLF as well in the issue of Newsletter. They had new ideas like: YLF Logo, changes to the Newsletter and discussion sessions.

The overall objective of this event is to facilitate for a sense of participation and team spirit among the members of the new generation.

Discussion on gender and Afghan Law

The two important topics (Gender and Law) that was a basic need for the YLFes to know. In this program we had a women right activist Ms. Nooria Haqnegar, who not only gave conceptual and thematic information about the topic, but also share her practical knowledge. In the session both female and male members of YLF participated with an interest and actively in the discussion. the issues of gender and the women participation in socio-economic and political areas of the society was the main topic of the debate.

Discussion on Developing of regional cooperation

This interested topic was discussed with the Country representative of FES in Afghanistan Mr. Frank Hantke and YLF 2011. The main points of the discussion were as follow

- Fundaments of regional cooperation
- Understanding and respecting each other
- Looking to the neighbors - prejudices.
- Look from the neighbors to Afghanistan - which image.
- Preconditions for developing good neighborhood.

Meeting with Sayeed Hamid Gilani, Deputy of Islamic Front Party

Elite young Afghans in Afghanistan feels marginalize in the democratization process and political life. This gap between generations of politicians has been increased in the last year. Young people do not feel included in the decisions making process and a sense of mistrust in increasing. Furthermore, there is need to provide political education, increase awareness social and political processes in Afghanistan and build network between young groups such as YLF with politicians. To reach these aims YLFes are meeting politicians from different political parties to have their knowledge and experience.

Visit of Netherland Embassy and discussion on Human rights and current political situation

One of the tools to bring YLF together with decision makers and/or stimulate their political thoughts can be political excursions, so the YLF 2011 had a meeting with the Netherland Ambassador in the Royal Embassy of Netherland and discussed on Human rights issues.

Discussion on Bonn II with Political counselor of German Embassy

The Bonn conference which is the title for all debate sessions, and a very important topic for the future of Afghanistan. YLFes was interested to know about this importance of this conference from an international point of view, as well it was worth to have information about the role of German's. The guest speaker for this discussion session was Mr. Daniel Ramge and Mr. Michael, Political counselors of German Embassy.

Trainings:

Human rights, civil society, and Democracy with Azaryuon Matin
Presentation and facilitation of Panel discussions with Bjorn Kulp
Moderation method with Bjorn Kulp
Conflict Moderation with Bjorn Kulp
Strategic planning with Bjorn Kulp

Leadership

Leadership, a critical management skill, is the ability to motivate a group of people toward a common goal. These items will help you develop your skills as a leader.

What is a leader

At the most basic level, a leader is someone who leads other. But what makes someone a leader? What is it about being a leader that some people understand and use to their advantage? What can you do to be a leader? Here's what you need to know and do. A leader is a person who has a vision, a drive and a

commitment to achieve that vision, and the skills to make it happen. Let's look at each of those in detail.

The Leader's Vision

A leader has a vision. Leaders see a problem that needs to be fixed or a goal that needs to be achieved. It may be something that no one else sees or simply something that no one else wants to tackle. Whatever it is, it is the focus of the leaders attention and they attack it with a single-minded determination. Whether the goal is to double the company's annual sales, develop a

product that will solve a certain problem, or start a company that can achieve the leader's dream, the leader always has a clear target in mind. This is a big picture sort of thing, not the process improvement that reduces errors by 2% but the new manufacturing process that completely eliminates the step that caused the errors. It is the new product that makes people say "why didn't I think of that", not just a toaster that lets you select the degree of darkness of the toast. Edison did not set out to build a better candle, he wanted to find a whole

new way to illuminate the darkness. That's the kind of vision a leader has.

The Drive To See It Through

It is not enough to just have a vision. Lots of people see things that should be done, things that should be fixed, great step forward that could be taken. What makes leaders different is that they act. They take the steps to achieve their vision.

Is it a passion for the idea, an inner sense of drive, or some sense of commitment? Whatever it is, it is the strength that lets leaders move their vision forward despite all the obstacles, despite all the people saying it can't be done, it's too costly, we tried that before, or a dozen other excuses. The true leader perseveres and moves forward.

Trait And Skills A Leader Must Have

There are things that set leaders apart from other people. Some people are born with these characteristics. Others develop them as they

improve as leaders. These are not magic bullets. They are things you can do and be if you want to be a leader.

Traits Of A Leader

There are as many traits of a leader as there are lists of what makes a leader. Here are the fundamental traits of a leader from my perspective:

- Has integrity. People have to believe that you are pursuing your dream because it's the right thing to do, not just because you are ego driven.
- Is a people person. Understands the differences that make people unique and is able to use those individual skills to achieve the goal.
- Is positive. A leader encourages and rewards people and makes you want to do it and do it right. A leader is not a negative person and doesn't waste time and effort telling everyone what they're doing wrong.

Leadership Skills

Beyond the personal traits of a leader, there are specific skills someone must master if they want to be a leader.

- Effective communication - it's more than just being able to speak and write. A leader's communication must move people to work toward the goal the leader has chosen.
- Motivation - a leader has to be able to motivate everyone to contribute. Each of us has different "buttons". A leader knows how to push the right buttons on everyone to make them really want to do their best to achieve the leader's goal.
- Planning - the leader has a plan to achieve the goal. He/she doesn't get too bogged down in the details, that's what managers are for, but rather uses a high level plan to keep everyone moving together toward the goal.

Bottom Line

Leaders dream dreams. They refuse to let anyone or anything get in the way of achieving those dreams. They are realistic, but unrelenting. They are polite, but insistent. They constantly and consistently drive forward toward their goal. You can be a leader. You will be - when it matters enough to you.

www.about.com

Centralization of power in Afghanistan!

Murtaza Sharifi

Throughout its contemporary history, the Afghan rulers have tried to build a strong central government and crush any element that raised voice against them. The worst was at the time of King Abdur Rahman (1880-1902) who oppressed those tribes who didn't obey his commands. Following the footpath of Abdur Rahman all Afghan rulers tried to centralize the power in the capital without delegating a single sphere of authority to focal administrations. As Helena Malikyar writes, "The Amir's successors continued to develop the state institutions. This state remained highly centralized (...) appointments and promotions of top administrative posts in the provinces, districts, and even sub-districts were strictly the prerogative of Kabul." (Malikyar and Rubin) Afghanistan could be one of the leading countries of South Asia today if the rulers had adopted federal system of government with delegation of power to subnational governance.

Centralization of power or implementing Machiavellian principals of government has been the main reason behind the two centuries of war and devastation in Afghanistan. Every other time there has been uprisings in different parts of the country and the central government has been brutal to silence it which has created great animosity between different tribes. "Abdur Rahman, Amir of Afghanistan was the first to fully and cunningly apply Machiavellian rules in Afghanistan and the events of his

dark years aroused the anger of Nuristanis, Hazaras, Tajiks and Shinwaris who were brutally silenced by his army." (Mousavi) The seed of animosity between different tribes of Afghanistan was cultivated at the time of Abdur Rahman and the other rulers followed with the worst stage at the time of Taliban and even in the current political system. As Barbara Elias writes, "96% of high and low ranking Taliban officials was Pashtuns". (Elias) Therefore the contemporary history of Afghanistan has observed uprisings, war and bloodshed; one party to preserve the power by means of force and the other side to escape from their tyranny.

Instead of building strong army and march them against his own people and territory, the Afghan rulers could have paid much attention on developing the infrastructure of the country and build schools and colleges to keep Afghanistan as one of the developed state. The country was famous as "Silk-Road"-connecting route between Eastern and Western countries of the world. The civil war, however, grabbed this advantage and blocked the caravans passing from this land. As Mousavi says, "In the first century of Christian era Balkh was an international center of commerce and a major crossroads in Asia, stretching from the west to the Persian and Roman empires, from the east to China, and from the south to India. Bamyan valley was a thoroughfare for rich caravans travelling in all directions. (Mousavi) Instead of making the country a

battlefield between the different ethnicities and tribes, the rulers could have preserved that important geopolitical and commerce route in Afghanistan. There would be no place for extremists to grow and no Taliban would have emerged from this land to threaten the global security.

The current Afghanistan constitution adopted in 2004 emphasizes on a strong presidential system with almost all power vested with the president. Indeed, the president controls all three branches; the judiciary, executive and the legislative. "The lack of a clearly defined arbiter of the 2004 constitution with strong presidential system has undercut the authority of the Supreme Court and transformed the court into a puppet of President Hamid Karzai." (Reforming Afghanistan's Broken Judiciary) The judiciary is entirely in the hands of the president and he can misuse his power for his personal interest. For example, the judges of Supreme Court are not independent in their works and they have to be loyal to the president because they are appointed and removed by him. As Article 117 of constitutions writes, "The members of the Supreme Court and the Chief Justice are appointed by the President with the approval of the Wolesi Jirga while the appointment and dismissal of the judges on the lower courts does not require the approval of Parliament." (Afghanistan Constitution 2004) Moreover the president is head of state with full control on the

Instead of building strong army and march them against his own people and territory, the Afghan rulers could have paid much attention on developing the infrastructure of the country and build schools and colleges to keep Afghanistan as one of the developed state.

government and partial control over legislative or the Houses of Representatives. "Given the wide range of powers granted the president and lack of checks and balances in the system, it is unrealistic to expect change will come from his quarter." (Reforming Afghanistan's Broken Judiciary)

The Bonn Conference in 2001 that laid the foundation of current political system. Instead they could have adopted a much realistic political system for this country considering the ethnic differences and their rights. Federal System, a system of the government in which sovereignty is constitutionally divided between a central governing authority and constituent political units (like states or provinces) could have been the best political system to have adopted in 2004 constitution which would delegate power to every subnational governments or every tribe to develop their territories according to their needs and it would prevent the president from misusing his unlimited presidential power. As Dr. Rainer Grote of Max-Planck-Institute says, "Recent attempts at constitution-making in societies torn apart by ethnic divisions like Bosnia-Herzegovina, Kosovo or Cyprus have often used federal or quasi-federal arrangements in order to secure some meaningful power-sharing between the different ethnic communities. By contrast, the new Afghan Constitution sticks firmly to the unitary tradition." (Grote) In a federal system, the federal judges are appointed for life and thus have a check over on the president to veto those presidential decrees that are unconstitutional. If the government of Afghanistan was federal, the Taliban could have practiced their version of Islam in the areas under their control and would be no security threat. The Federally

Administrated Tribal Areas or (FATA) is an example that Pakistan thought of in 1947 in the early days of its formation.

Kabul is the center for almost all decisions like administrative and fiscal which makes the decision making slow and unproductive. A small school or road to be built in a remote village of the country needs to be decided in Kabul and any district level or provincial appointment, promotion and dismissal is decided in respective ministries in Kabul which is mostly based on patronage and ethnic preferences.

"Senior staff in provinces are appointed by Kabul and the governor approves junior staff appointments *karmand* grade 6 and below and *ajir* staff. The "ordinary" and development budgetary allocations for the provinces the administrative decisions made in Kabul. All tax and customs levels are set by central government statute. All revenues are collected on behalf of Kabul." (Evans, Manning and Osmani)

Such a system has created a big bureaucratic problem in the administrative body of the government because the government always encourages those employees who are pro-government and can be useful at times of elections. These officials are not responsive to the local people but to their bosses in Kabul who never care about the need of local people. Many times fighting breaks out as someone from different tribe is appointed to another tribe as officer and does not respect their cultural values.

If Afghanistan had adopted federal system in 2001, then every province would have the authority to build their infrastructure and would spend their budget more efficiently. In such system of government the officials are elected by the people

instead of being appointed and thus it makes them responsive to the people. Therefore, the officials will do their best to keep people agreed with them and vote for them in the next round. They will

execute development plans and build roads, hospitals, schools, colleges and other infrastructures as they are checked by the people directly. The decisions in relevant ministries are taken at the local level which makes decision making more efficient and effective with no time delays.

"The United States Constitution was based on very different premises: that power is to be tamed by dispersing it among multiple decision-making centers, no one of which should dominate. Power was to be dispersed territorially through a federal system and dispersed within government by the separation of power between executive, legislature and judiciary, each locus of power being limited in the scope of its authority and subject to checks and balances by the other bodies." (Watts)

Finally, many developed countries that share the same diversity of ethnic, cultural, regional and geopolitical realities with Afghanistan like USA, Germany, Australia, India, European Union, and others have federal system as their political system. Afghans must learn a lesson from these countries and its history that based on these diversities, a centralized political system can never bring prosperity to this country as we observed before our eyes during last 10 years. The only option that can put Afghanistan in the road towards development and equip it with tools to compete with the fast moving caravan of 21st century is the change in political system and delegation of power to every the sub-national governance and the ethnicities living in this country. Thus every city will try to compete positively with Kabul to be modernized; build schools, colleges and universities, bring administrative reforms and in a very short time we will see them flourishing.

Works Cited

- 195, Asia Report. "Reforming Afghanistan's Broken Judiciary." Report. London: Crisis Group, 2010.
"Afghanistan Constitution 2004." Ministry of Justice, 2004.
Elias, Barbara. "National Security Archive." 13 November 2009. 20 April 2011
<<http://www.gwu.edu/~nsarchiv/NSAEBB/NSAEBB295/index.htm>>.
Evans, Anne, Nick Manning and Yasin Osmani. "A Guide to Government in Afghanistan." Research . Kabul: The World Bank, 2004.
Grote, Rainer. "Separation of Power in new Afghan Constitution." Research Paper. Berlin: Max Planck Institute for Public Comparative Law and Public International Law, 2004.
Malikyar, Helena and Burnett Rubin. "Center-periphery Relations in the Afghan State: Current Practices, Future Prospects." (2002): 46.
Mousavi, SayedAskar. "The Hazaras of Afghanistan: An Historical, Cultural, Economic and Political Study." Richmond, New York: St. Martin's Press, 1998.
Watts, Ronald. "Executive Federalism". Research Report. 1988.

Poverty in Afghanistan

Walid Raine

Poverty can't be defined exactly and in absolute terms. It may differ from country to country and even from one province to another in the same country. Similarly a rural poor and an urban poor cannot be measured with the same yardstick because the cost of living in respect of these two are different.

Poverty the unabated turmoil in our country is not a problem threatening us in the current era but it is the reality which Afghanistan has undergone from the very early days of its history. Though efforts has been made throughout the history for reduction of poverty in Afghanistan but either these efforts were inefficient or unsustainable due to the collapse of one political regime and arise of another. Poverty in today's Afghanistan as a problem has itself led to other problems like corruption, terrorism finance, Norco-trade, kidnapping, drug trafficking, violence and other crimes. The importance of poverty in Afghanistan can be inferred from the fact that all the political, social and economic challenges confronting Afghanistan will not end till poverty diminishes.

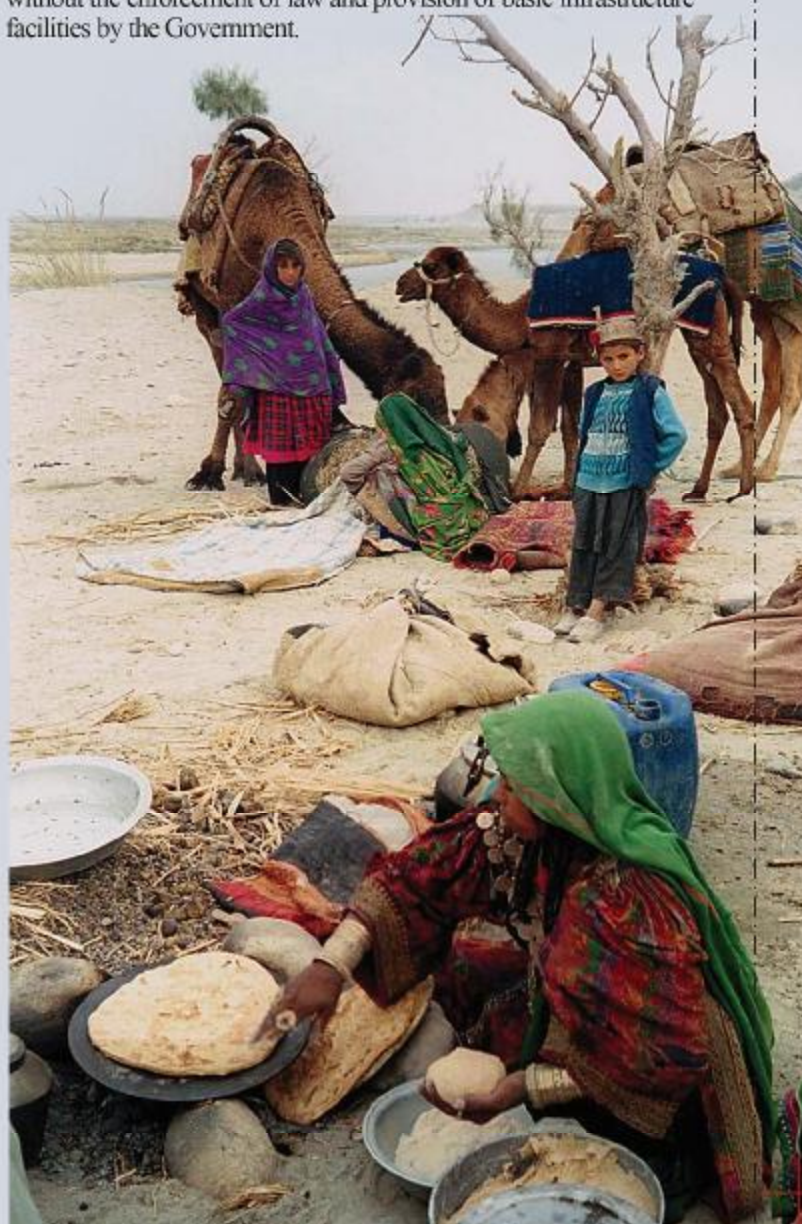
Despite of possessing a substantial 3 trillion USD mines, 70% of under 30 population, billions of dollars annual aid and strategic location between South and Central Asia Afghanistan's over 36% of total population is living under poverty line and unemployment lingers around 40%. Since 2002, approximately \$36 billion of aid has been distributed in Afghanistan but it still remains one of the least developed and poorest countries in the world. Afghanistan in must take advantage of the current situation and utilize all its resources very favorably in the rapid agricultural and industrial growth.

To cope with poverty in Afghanistan employment opportunities should be provided to Youth and women who comprise the majority of our population. But due to security challenges investors are unwilling to invest which avoids the provision of employment opportunities. The insecurity in Afghanistan itself is a reason of poverty. People would never cultivate opium or youth would not join Taliban if they have jobs and reasonable income to support them financially. In short, poverty paves ground for insecurity and insecurity paves ground for poverty.

In such circumstances the focus of government and international community should be on creating employment opportunities by modernization of Agricultural and Industrial sector. Since more than 70% of

Afghanistan's population is engaged in Agricultural sector any development in this sector will bring extensive changes in the living conditions of the people and economy of the country. The commencement of invest

ment in mines sector will also cause a rise in employment rate which can have a positive effect on reduction of poverty. Besides youth should be provided technical skills and education to replace the expatriate Labor in our country who receives a high level of income from the budget of Afghanistan. The participation of women in the economy of their family can be very effective in overcoming the economic challenges. And finally all of these above are not possible without the enforcement of law and provision of basic infrastructure facilities by the Government.

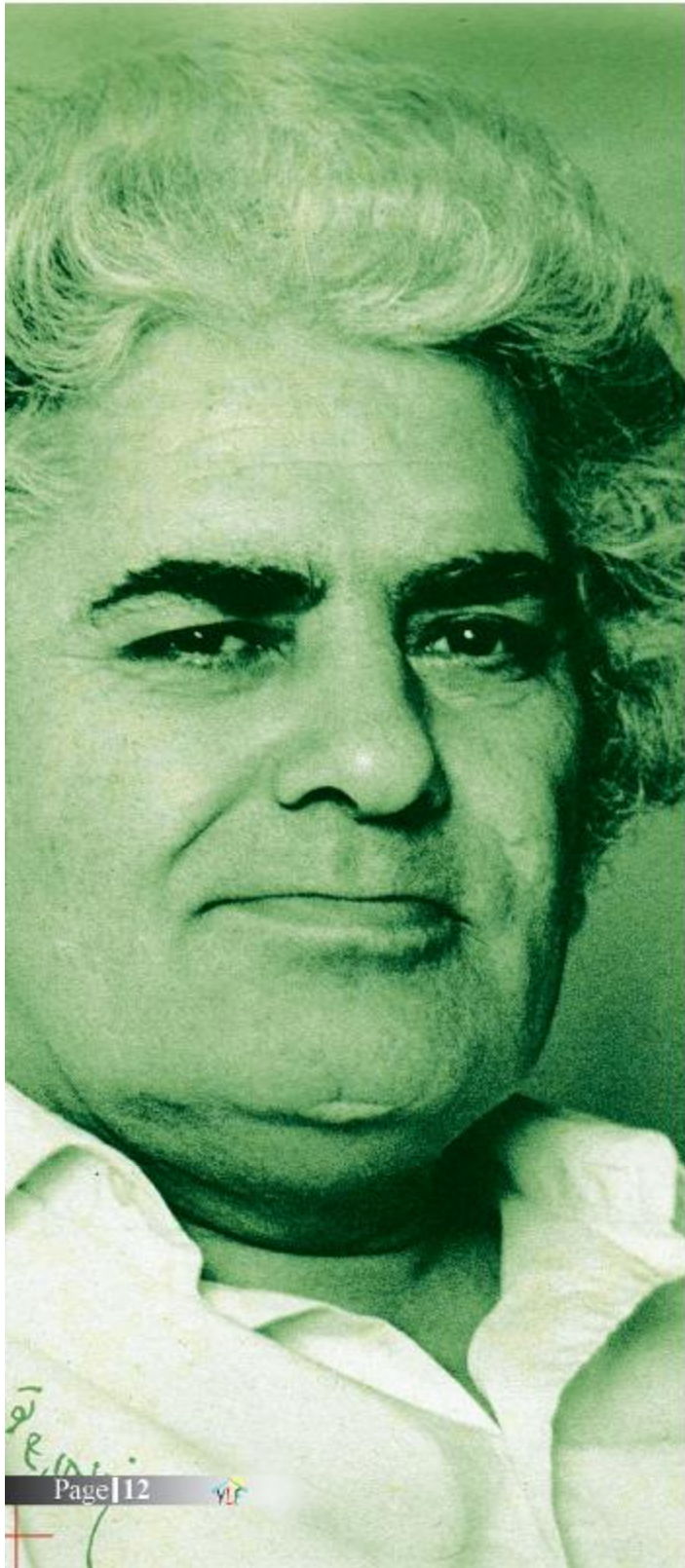
مجتمع رہبران جوان
Young Leaders Forum

شاعر: پل الوار

مترجم: شاملوی بزرگ

آزادی

آزادی

بر روی دفترهای مشق
بر روی درختها و میز تحریرم
بر برف و بر شن
می نویسم نامت را.
روی تمام اوراق خوانده
بر اوراق سپیدمانده
سنگ، خون، کاغذ یا خاکستر
می نویسم نامت را.
بر تصاویر فاخر
روی سلاح جنگیان
بر تاج شاهان
می نویسم نامت را.
بر جنگل و بیابان
روی آشیانه ها و گلها
بر باز آوای کودکیم
می نویسم نامت را.
بر شگفتی شبها
روی نان سپید روزها
بر فصول عشق باختن
می نویسم نامت را.
بر ژنده های آسمان آبی ام
بر افتاب مانده مرداب
بر ماه زنده دریاچه
می نویسم نامت را.
روی مزارع، افق
بر بال پرنده ها
روی آسیاب سایه ها
می نویسم نامت را.
روی هر وزش صبح گاهان
بر دریا و بر قایقها
بر کوه از خرد رها
می نویسم نامت را.
روی کف ابرها
بر رگبار خوی کرده
بر باران انبوه و بی معنا
می نویسم نامت را.
روی اشکال نورانی
بر زنگ رنگها
بر حقیقت مسلم
می نویسم نامت را.
بر کوره راه های بی خواب
بر جاده های بی پایاب
بر میدان های از آدمی پر

می نویسم نامت را.
روی چراغی که بر می افروزد
بر چراغی که فرو می رود
بر منزل سراهیم
می نویسم نامت را.
بر میوه دو پاره
از آینه و از اتاقم
بر صدف تهی بستم
می نویسم نامت را.
روی سنگ لطیف و شکم پرستم
بر گوش های تیز کرده اش
بر قدم های نو پایش
می نویسم نامت را.
بر استان درگاه خانام
بر اشیای مانوس
بر سیل آتش مبارک
می نویسم نامت را.
بر هر تن تسلیم
بر پیشانی یارانم
بر هر دستی که فراز آید
می نویسم نامت را.
بر معرض شگفتیها
بر لب های هشیار
بس فراتر از سکوت
می نویسم نامت را.
بر پناه گاه های ویرانم
بر فانوس های به گل پیده ام
بر دیوارهای ملالام
می نویسم نامت را.
بر ناحضوری تمنا
بر تنهایی برهنه
روی گام های مرگ
می نویسم نامت را.
بر سلامت باز یافته
بر خطر ناپدیدار
روی امید بی یاد آورد
می نویسم نامت را.
به قدرت و اژدهی
از سر می گیرم زنده گی
از برای شناخت تو
من زاده ام
تا بخوانمت به نام:
- آزادی!

بایستی بتواند با شرایط مشابه در سراسر محدوده اتحاد اروپا خرید و فروش شود. همچنین بایستی بتوان از کشورهای خارج از محدوده اتحاد اروپا کالا وارد نمود و سپس آنرا با شرایط مشابه با سایر کشورهای عضو معامله نمود. از اینرو عوارض گمرکی و سیاست بازرگانی یکسان تدوین شده است. کشورهای عضو دارای امکان استثناء قائل شدن از مقررات مشترک بطور مثال برای حراست از تندرستی افراد هستند. بطور مثال ما در سوئد برای فروش مشروبات الکلی دارای مقررات محدود کننده‌ای هستیم. البته این امر که شرکت انحصار مشروبات الکلی Systembolaget دارای انحصار خرده فروشی مشروبات است به مفهوم ارجحیت قائل شدن برای مشروبات سوئدی در مقابل سایر کشورهای عضو نمی‌باشد. اتحاد اروپا از سال ۱۹۹۹ به اینطرف یک اتحادیه ارزی نیز هست اتحاد اروپا یک اتحادیه اقتصادی و پولی نیز تشکیل داده که به ای.ام.او (EMU) موسوم است. این اتحادیه در کنار تحرک آزاد سرمایه در محدوده داخلی به این مفهوم است که اتحاد اروپا بایستی: • سیاست اقتصادی کشورهای عضو را هماهنگ کند • یک واحد پولی مشترک ایجاد کرده و برای آن جلب اعتماد کند واحد پولی مشترک که یورو Curo نام دارد در سال ۱۹۹۹ به اجرا درآید. اسکناسها و سکه های واحد پولی جدید سه سال بعد یعنی ۲۰۰۲ به جریان افتاد و با این امر اتحادیه واحد پولی تحقق یافت. برای آنکه کشورهای عضو بتوانند در اتحادیه واحد پولی شرکت کنند و یورو را بعنوان واحد پول خود بکار ببرند برخی شرایط لازم تدوین شده است. به منظور عملکرد یک واحد پولی مشترک چنین تشخیص داده شده که اقتصاد کشورها بایستی تقریباً یکسان باشد. علاوه بر این بایستی بانکهای مرکزی کشورها بتوانند در رابطه با اقدامات سیاسی بطور مستقل عمل کنند. در حال حاضر ۱۲ کشور از ۲۵ کشور عضو در اتحادیه واحد پولی شرکت دارند. سایر کشورها، از جمله سوئد، به انتخاب خود در این اتحادیه شرکت ندارند یا فاقد شرایط لازم هستند.

کشاورزی تا حد زیادی در ارتباط با این مسئله است که مواد غذایی تولید شده بایستی برای کشاورزان، محیط زیست، حیوانات و انسانها که این مواد غذایی را مصرف می‌کنند، خوب و مناسب باشد. محیط زیست به همه ما مربوط است توسعه اقتصادی در بسیاری موارد به هزینه محیط زیست صورت گرفته است. برای ایجاد یک توسعه با دوام برای آینده لازم است که تولیدات به شیوه قابل قبولی از نقطه نظر زیست محیطی تولید و حمل و نقل شوند. رعایت موارد زیست محیطی ممکن است در کوتاه مدت هم برای تولید کنندگان و هم مصرف کنندگان هزینه بیشتری دربرداشته باشد. اتحاد اروپا از سوی کشورهای عضو مأموریت یافته که مقررات مشترکی برای محیط زیست تصویب کند. یکی از دلایل این امر آنست که مقررات مشترک شرایط یکسانی را برای رقابت بین شرکتهای ایجاد می‌کند. دلیل دیگر آنست که آلودگی های یک کشور می‌تواند روی محیط زیست کشور دیگر تاثیر بگذارد. هدف مقررات بایستی از جمله برای حفظ، حراست و بهبود محیط زیست، حفاظت از تندرستی انسانها و استفاده محتاطانه و معقول از منابع طبیعی باشد. از تندرستی انسانها بایستی در برابر آلودگی های مضر حفاظت گردد. از اینرو اتحاد اروپا مقرراتی از جمله برای مواد زائد، کیفیت هوا و آب و استفاده از مواد شیمیایی وضع کرده است. اتحاد اروپا همچنین دارای مقرراتی برای حراست از پرندگان و محیط های زیست اوزشمنند حفاظت برای حیوانات و گیاهان در معرض نابودی است. واضح است که برخی از مشکلات زیست محیطی فقط به کشورهای اتحاد اروپا مربوط نمی شوند، بلکه سراسر جهان را در برمی گیرند. یک مشکل بزرگ بطور مثال تغییرات آب و هوا بر اثر انتشار مواد زائد است. اتحاد اروپا در این مورد با سایر کشورهای عضو کنوانسیون آب و هوای سازمان ملل و اجلاس سیه کیوتو همکاری می‌کند. حفاظت از محیط زیست بایستی در کلیه سیاست های اتحاد اروپا مدنظر قرار گیرد. سیاست خارجی و امنیتی فقط تا حدی مشترک است کشورهای عضو بایستی در زمینه سیاست های خارجی سعی کنند با نظر و اقدامات اتحاد اروپا با یکدیگر به توافق برسند. هدف از سیاست مشترک تقویت امنیت اتحاد اروپاست و از کشورهای عضو انتظار می‌رود از این سیاست حمایت کرده و از اقداماتی که باعث کاهش نفوذ اتحاد اروپا می‌شود خودداری کنند. هدف آنست که این سیاست حتی الامکان بین کشورها هماهنگ شود، ولی کشورهای عضو سیاست های خارجی خود در سطح ملی را حفظ کنند. کشورهای اتحاد اروپا بایستی همچنان در سایر سازمانهای بین المللی مانند سازمان ملل هماهنگ شده و بصورت واحد و دارای یک نقطه نظر عمل کنند. در محدوده اتحاد اروپا ارتش و سازمان دفاع مشترک وجود ندارد. در عوض یک نیروی نظامی و غیرنظامی حل

بحران وجود دارد که می‌تواند برای حفظ و برقراری جبری صلح وارد عمل شود. سربازان و پلیس سوئد می‌تواند در این اقدامات شرکت کند و تصمیم در مورد شرکت آنان در هر مورد توسط ما در سوئد اتخاذ می‌شود. کشورها همچنین در زمینه انسانی و امداد نجات با یکدیگر همکاری می‌کنند. همه کشورهای بایستی با تصمیماتی که اتحاد اروپا در مسائل خارجی و امنیتی اتخاذ می‌کند توافق داشته باشند. بعبارت دیگر اتحاد اروپا نمی‌تواند در مورد اینگونه مسائل با اکثریت آراء تصمیم گیری کند. مرزهای آزاد همکاری در مورد مهاجرت و علیه بزهکاری را ایجاد می‌کند مرزهای آزاد و از میان رفتن کنترل مرزی همکاری میان کشورها را در سایر زمینه ها ایجاد می‌کند. یکی از این زمینه ها مبارزه علیه بزهکاری تشکیلاتی فراسوی مرزی است. مفهوم این امر از جمله تعریف مشترکی از اعمال بزهکارانه و تعیین حداقل مجازات برای عمل بزهکارانه است. چنین مقررات مشترکی از جمله در مورد تروریسم، خرید و فروش مواد مخدر و پورنوگرافی کودکان وجود دارد. مقامات پلیس و دادستانی کشورهای عضو نیز به منظور مبارزه با بزهکاری از طریق تبادل اطلاعات و هماهنگی تحقیقات بزهکاری با یکدیگر همکاری می‌کنند. کشورهای عضو همچنین در مورد یک سیاست مشترک پناهندگی و مهاجرت با یکدیگر توافق رسیده اند. مقررات اتحاد اروپا بطور مثال حداقل شرایط برای آنکه چه کسی بایستی پناهنده محسوب شود و چگونه رسیدگی به پرونده های پناهندگی توسط کشورهای عضو را شرح می‌دهند. اگر یک پرونده پناهندگی از سوی چندین کشور در یافت شده باشد نیز مقررات اتحاد اروپا تعیین خواهد کرد که کدام کشور بایستی به این پرونده رسیدگی کند. زمانی که هر کشور خود راساً تصمیم می‌گیرد اتحاد اروپا به هیچ وجه همه تصمیمات مربوط به یک کشور واحد را اتخاذ نمی‌کند. اتحاد اروپا فقط می‌تواند در زمینه مسائلی که به سازمان تشکیلاتی اتحاد اروپا مربوط است، عمل کند. چگونگی این مسائل در بیان نامه‌هایی که کشور های عضو متعهد و مورد تایید قرار داده اند تنظیم می‌شود. حق تصمیم گیری در مورد برخی مسائل بین کشور مربوطه و اتحاد اروپا تقسیم می‌گردد. در مورد کلیه سایر مسائل کشورهای عضو خود راساً تصمیم گیری می‌کنند. چنانچه در یک زمینه مقررات اتحاد اروپا وجود داشته باشد، اینگونه مقررات صدق می‌کنند. در زمینه هایی که اتحاد اروپا می‌تواند تصمیم گیری کند، تصمیم بایستی فقط مواردی را دربرگیرد که کشورهای عضو نمی‌توانند خود راساً به آنها دست یابند. ابعاد تصمیمات بایستی بیش از آنچه که برای رسیدن به هدف لازم است گسترده تر باشد. حائز اهمیت است که بخاطر داشته باشیم که تصمیم اینکه اتحاد اروپا بایستی در چه مواردی تصمیم گیری کند فقط با کشورهای عضو است.

موارد مبهم است. دادگاههای کشورهای عضو می‌توانند در مورد چگونگی تفسیر و درک مقررات از دادگاه بازار مشترک اروپا استعلام کنند. در صورت بروز اختلاف میان کشورهای عضو، نهادهای اتحاد اروپا و در برخی موارد حتی افراد حقیقی راجع به مجموعه مقررات مشترک، منحصراً دادگاه و نه هیچ مرجع دیگری بایستی اختلاف را حل و فصل کند. از هر یک از کشورهای عضو یک قاضی در دادگاه حضور دارد. قضات برای شش سال با توافق دولتهای کشورهای عضو منصوب می‌شوند. یک مرجع اولیه دادرسی به منظور کاهش سنگینی کار دادگاه اروپا تشکیل شده است. دعاوی اقامه شده از سوی شهروندان یا شرکتها در این مرجع اولیه دادرسی مورد رسیدگی قرار می‌گیرند. مرجع اولیه دادرسی همچنین به دعاوی میان افراد استخدامی اتحاد اروپا و نهادهای آن بعنوان کارفرما نیز رسیدگی می‌کند. از احکام صادره از سوی مرجع اولیه دادرسی می‌توان به دادگاه اروپا شکایت نمود. دقیقاً مانند دادگاه اروپا از هر کشور عضو یک قاضی در مرجع اولیه دادرسی شرکت دارد.

دیوان محاسبات بر بودجه نظارت دارد
دیوان محاسبات (دیوان محاسبات اروپا) اسناد حسابداری اتحاد اروپا را مورد بررسی قرار می‌دهد. کار بررسی شامل کنترل اسناد حسابداری مربوط به درآمدها و هزینه‌های اتحاد اروپا، بررسی اجرای صحیح بودجه و تعیین کارآئی سازمان امور مالی است. هر یک از کشورهای اتحاد اروپا دارای یک نماینده در دیوان محاسبات هستند. این نمایندگان بایستی مستقل از کشورهای عضو و سایر نهادها کار کنند. نمایندگان دیوان محاسبات پس از آنکه پارلمان اروپا در مورد نامزدی آنان اظهار نظر خود را اعلام نمود توسط شورای وزراء منصوب می‌شوند. مقرر دیوان محاسبات در لوکزامبورگ است.

شورای اروپا عالی‌ترین نهاد سیاسی است
در کنار نهادهای اتحاد اروپا شورای اروپا نیز بعنوان یک نهاد مرکزی در اتحاد اروپا وجود دارد. در شورای اروپا (که اغلب اجلاس سران اتحاد اروپا نامیده می‌شود) سران دولتهای عضو و رئیس کمیسیون اروپا تشکیل جلسه می‌دهند. وظیفه شورای اروپا ابتکار عمل و ارائه خط مشی توسعه اتحاد اروپاست. تصمیم‌گیری در مورد

مسائل جامع در زمینه سیاستهای مشترک خارجی و امنیتی با شورای اروپاست. شورای اروپا در سایر موارد هیچ گونه تصمیمات رسمی اتخاذ نمی‌کند. شورای اروپا با شورای وزراء (شورای اتحاد اروپا) به آسانی با یکدیگر اشتباه گرفته می‌شوند. گاهی اوقات ترکیب اعضای این دو شورا زمانی که شورای وزراء در سطح سران کشورها تشکیل جلسه می‌دهد مشابه یکدیگرند ولی وظایف آنها مشابه نیستند. کنفرانسهای دولتهای یک اجلاس دیگر است که دارای ترکیب مشابه است. این کنفرانسها برای تصویب تغییرات در پیمان اساسی اتحاد اروپا تشکیل می‌شوند. شورای اروپا در بروکسل تشکیل جلسه می‌دهد. تصمیمات با همکاری و مشارکت میان نهادها اتخاذ می‌شود.

تصمیمات در چارچوب اتحاد اروپا معمولاً با مشارکت میان کمیسیون، شورا و پارلمان اتخاذ می‌شوند. روش تصمیم‌گیری بطور ساده بشرح زیر است:

۱. کمیسیون یک پیشنهاد مطرح می‌کند.
۲. پارلمان و شورا پیشنهاد را مورد بررسی قرار می‌دهند.
۳. شورا، گاهی اوقات نیز به‌همراه پارلمان، اتخاذ تصمیم می‌کند.

مراحل تصمیم‌گیری ساده نیستند و در مورد مسائل مختلف، کمی متفاوت است. بطور مثال شورا بایستی در مورد بسیاری مسائل با پارلمان به توافق برسد تا بتواند اتخاذ تصمیم کند. در سایر موارد شورا می‌تواند خود راساً پس از آنکه پارلمان در مورد پیشنهاد اظهار نظر کرد، اتخاذ تصمیم کند. کمیسیون می‌تواند طی کلیه مراحل تصمیم‌گیری پیشنهاد خود را بر مبنای چگونگی بررسی آن در پارلمان و شورا، تغییر دهد. تصمیمات مربوط به مسائل سیاست خارجی و امنیتی با امور پلیس و حقوق کیفری بعضاً به شیوه‌های دیگری اتخاذ می‌گردد. کشورهای عضو اینگونه موارد حق تصمیم‌گیری را به نهادهای اتحاد اروپا واگذار نکرده‌اند که این امر باعث می‌شود تصمیمی که اتحاد اروپا اتخاذ می‌کند بیشتر شبیه توافقهایی بین المللی باشد. پارلمان در اینگونه مسائل تاثیر اندکی دارد یا اصلاً تاثیر ندارد.

اتحاد اروپا چه می‌کند؟ اساس اتحاد اروپا اتحاد گمرکی و بازار مشترک داخلی است. مفهوم این

امر آنست که کشورهای عضو بتوانند به مبادله آزادانه کالاها و خدمات در میان خود مبادرت کنند. همزمان بازرگانی با کشورهای خارج از اتحاد اروپا مشترکاً تنظیم می‌گردد. افراد و سرمایه نیز می‌توانند در محدوده بازار داخلی آزادانه تحرک داشته باشند. بخش اصلی کار در اتحاد اروپا را عملکرد این موارد تشکیل می‌دهد. از اینرو در درجه نخست مسائلی که به گونه ای چندین کشور عضو را در برمی‌گیرند توسط اتحاد اروپا حل و فصل می‌شوند. بطور مثال علاوه بر بازرگانی و کالاهای تجاری، مسائل زیست محیطی، پذیرش پناهنده و بزهکاری تشکیلاتی نیز در زمره این مسائل هستند. کشورهای محدوده اتحاد اروپا همچنین سیاست خارجی و امنیتی مشترکی را نیز در پیش می‌گیرند. در اینجا می‌توانید در مورد برخی زمینه‌هایی که اتحاد اروپا به آنها می‌پردازد مطالبی مطالعه کنید. تصمیم در مورد اینکه اتحاد اروپا در چه زمینه‌هایی بایستی اتخاذ تصمیم کند با کشورهای عضو است. این امر در توافقنامه‌هایی که کشورهای عضو تنظیم و تأیید کرده‌اند درج شده است. در آنجا چگونگی اتخاذ تصمیم نیز ذکر شده است. بازار داخلی تحرک ایجاد می‌کند کشورهای عضو مایلند که بتوانند به تجارت کالاها و خدمات بدون گمرک یا سایر موانع دیگر مبادرت کنند. با از بین بردن موانع بازرگانی پدیده‌ای موسوم به بازار داخلی ایجاد شده است. مفهوم این امر آن است که کالاها، خدمات، افراد و سرمایه بتوانند آزادانه بین کشورهای عضو تحرک داشته باشند. فردی که تبعه یکی از کشورهای عضو است حق دارد به هر یک از سایر کشورهای عضو سفر کند یا در آن کار یا سکونت کند، مشروط بر آنکه شاغل باشد یا بتواند به شیوه دیگری امرار معاش کند. به منظور ایجاد تسهیلات در امر نقل و مکان بین کشورها، اتحاد اروپا از جمله برای آنکه افراد بتوانند اعضای نزدیک خانواده خود را نیز هنگام نقل و مکان همراه خود ببرند مقرراتی تصویب کرده است. همچنین در مورد هماهنگی نظام بیمه‌های اجتماعی درک شوراهای مختلف نیز مقرراتی وجود دارد. یک کشور نمی‌تواند برای اتباع خود نسبت به اتباع سایر کشورهای عضو ارجحیت قائل شود. به شیوه مشابه، یک کشور عضو نمی‌تواند برای تولیدات و خدمات کشور خود ارجحیت قائل شود. یک کالا

نماینده‌گی برای منافع مشترک، برای کشورهای عضو و برای شهروندان اتحاد اروپا دارای پنج نهاد مشترک است که با یکدیگر نماینده منافع مشترک و نیز کشورهای عضو و شهروندان کشورهای اتحاد اروپا هستند:

- کمیسیون
- شورای وزراء
- پارلمان
- دادگاه
- دیوان محاسبات

کمیسیون مقررات جدید را وضع کرده و بر رعایت آنها نظارت دارد

کمیسیون (کمیسیون اروپا) بسیاری از امور روزمره اتحاد اروپا را انجام می‌دهد. طرح پیشنهاد مقررات جدید برای اتحاد اروپا برعهده کمیسیون است. کمیسیون همچنین بر اجرای تصمیمات اتحاد اروپا و رعایت مقررات مشترک نظارت دارد. کمیسیون بایستی مستقل از دولتهای حاکم در کشورهای عضو عمل کند. بعبارت دیگر نمایندگان کمیسیون نماینده کشورهای خود نیستند، بلکه نماینده سراسر اتحاد اروپا هستند. آنان مسئولیت سیاستهای اتحاد اروپا در زمینه های مختلف را بر عهده دارند. بطور مثال مارگوت والس‌تروم Margot Wallstrom نماینده سوئدی کمیسیون مسئول مسائل زیست محیطی است. در حال حاضر کمیسیون دارای ۳۰ نماینده است. پنج کشور بزرگ اروپا دارای دو نماینده در کمیسیون هستند. در نوامبر ۲۰۰۴ که نمایندگان کمیسیون جدید تعیین می‌شود تعداد نمایندگان ۲۵ نفر خواهد بود، یعنی هر کشور یک نماینده خواهد داشت. رئیس کمیسیون توسط شورا در سطح سران کشورهای عضو بعنوان کاندید معرفی می‌شود. پارلمان اروپا بایستی کاندیدای معرفی شده را قلم از آنکه شورا به همراه کاندیدای ریاست، سایر نمایندگان را معرفی کنند، مورد تایید قرار دهد. نمایندگان از میان افراد پیشنهاد شده توسط کشورهای عضو انتخاب می‌شوند. در مرحله بعدی پارلمان بایستی هیئت کلی نمایندگان کمیسیون را، بعبارت دیگر کلیه نمایندگان و رئیس را مورد تایید قرار دهد. پس از آن شورا خواهد توانست رئیس و سایر نمایندگان کمیسیون را تعیین کند. کمیسیون برای مدت پنج سال تعیین می‌شود. مقر کمیسیون در بروکسل است و برخی واحدهای آن در لوکزامبورگ قرار دارند.

شورای وزراء مقررات جدید اتحاد اروپا را وضع می‌کند

شورای وزراء (شورای اتحاد اروپا که گاهی اوقات فقط شورا نامیده می‌شود) عالی‌ترین نهاد تصمیم گیرنده در اتحاد اروپاست. شورای وزراء نماینده دولتهای کشورهای عضو است و از هر یک از کشورهای عضو یک وزیر در آن شرکت دارد. مقررات پیشنهاد شده از سوی کمیسیون، توسط شورای وزراء تصویب می‌گردد. شورای وزراء قبل از تصمیم گیری در مورد بسیاری از مسائل مطرح شده بایستی با پارلمان اروپا توافق

در ژوئن ۲۰۰۴ انتخاب شده و تا سال ۲۰۰۹ بکار خود ادامه می‌دهد. ما در سوندد ۱۹ نماینده برای پارلمان اروپا انتخاب کرده‌ایم. اهم وظایف پارلمان اروپا بشرح زیر است:

* شرکت در تصویب مقررات اتحاد اروپا توسط شورای وزراء

- تایید بودجه اتحاد اروپا به‌همراه شورای وزراء
- تایید کمیسیون و نظارت بر کار آن (پارلمان می‌تواند کمیسیون را از طریق رای عدم اطمینان برکنار کند)

- انتصاب کارگزار عالی اتحاد اروپا-EU ombudsmannen که وظیفه او دریافت و تحقیق در مورد شکایات از سوی شهروندان است.

مقر پارلمان در استراسبورگ است ولی جلسات کمیسیونهای داخلی آن و همچنین اجلاس فوق‌العاده در بروکسل نیز برگزار می‌شود. دبیرخانه مرکزی پارلمان در لوکزامبورگ قرار دارد.

دادگاه اروپا مقررات را تفسیر کرده و در اختلافات قضاوت می‌کند

مقررات اتحاد اروپا بایستی به شیوه ای یکسان در سراسر اتحاد اروپا صدق کنند. وظیفه دادگاه (دادگاه بازار مشترک اروپا) تفسیر مقررات در

داشته باشد. در مورد سایر مسائل شورای وزراء به تنهایی دارای حق تصمیم‌گیری است که در اینصورت پارلمان بایستی قبل از تصمیم‌گیری از سوی شورای وزراء در مورد مسئله اظهارنظر کند. شورای وزراء به همراه پارلمان اروپا بودجه اتحاد اروپا را تصویب می‌کند. شورای وزراء در اصل از یک وزیر متعلق به هر یک از کشورها تشکیل شده ولی در بسیاری از تصمیم‌گیری‌ها آراء تعیین ارزش می‌شوند. تعداد آراء کشورهایی که دارای جمعیت بیشتری هستند بیشتر از تعداد آراء کشورهای کمتری است که دارای جمعیت کمتری هستند. از این روش در مورد تصمیماتی که شورا می‌تواند با اکثریت مطلق (دو سوم آراء) تصمیم‌گیری کند، استفاده می‌شود. مقر شورای وزراء بروکسل است ولی جلسات آن طی ماههای آوریل، ژوئن و اکتبر در لوکزامبورگ تشکیل می‌شود.

پارلمان اروپا در تصمیم‌گیری راجع به مقررات اتحاد اروپا شرکت کرده و کمیسیون را تحت نظارت خود دارد

پارلمان (پارلمان اروپا) از ۷۳۲ نماینده تشکیل شده که هر پنجسال یکبار مستقیماً از سوی مردم کشورهای عضو انتخاب می‌شوند. پارلمان کنونی

اتحادیه اروپا چگونه شکل گرفت

تاریخ: فخریه سلیمی

همکاری و وابستگی دو جانبه

افکار مربوط به یک اروپای متحد از مدت‌ها قبل وجود داشته است که پس از جنگ دوم جهانی گسترش یافتند. یکی از ارکان این گونه افکار این بود که کشورهایی که با یکدیگر همکاری دارند و به یکدیگر وابسته‌اند تساملی به جنگ با یکدیگر نخواهند داشت. بازار مشترک ذغال سنگ و فولاد اروپا با چنین روحیه‌ای در سال ۱۹۵۲ تشکیل شد. کشورهایی که در بازار مشترک ذغال سنگ و فولاد شرکت کردند هنگام گشایش بازار ذغال سنگ و فولاد امیادهای فراوانی داشته و قرار گذاشتند که این بازار توسط یک ارگان در ماورای دولتی کنترل شود. از یک سو می‌بایست تجهیزات صنعتی کشورها پس از جنگ کارآ شوند. از سوی دیگر کشورها می‌توانستند در تجهیزات نظامی یکدیگر نظارت داشته باشند. همچنین با گشایش این بازار آزاد کشورهای فعال در بخشهای ذغال سنگ و فولاد می‌توانستند در هر نقطه بازار مشترک کار کنند. شش کشور اروپای غربی از جمله فرانسه و آلمان در بازار مشترک ذغال سنگ و فولاد شرکت داشتند که چندسال قبل علیه یکدیگر وارد جنگ شده بودند. یک بازار مشترک با قدرت تحرک آزاد میان کشورها

فعالیت در بازار مشترک ذغال سنگ و فولاد اروپا نقطه آغازی برای یک همکاری همه جانبه بود. شش کشور عضو بزودی به این فکر افتادند که اجازه دهند بازار مشترک تحرک آزاد سایر کالاها و خدمات و سرمایه را نیز دربرگیرد. از این طریق در عمل کلیه افراد در کشورهای عضو از قدرت تحرک آزادی که قبلاً فقط شامل دست‌اندرکاران بخشهای ذغال سنگ و فولاد می‌شد برخوردار شدند. در سال ۱۹۵۸ این

همکاریهای وسیع آغاز شد. این همکاری فقط شامل بازار مشترک نمی‌شد بلکه یک اتحادیه گمرکی و همکاری در مورد کاربرد صلح آمیز انرژی اتمی را نیز دربرمی‌گرفت. مجموع این همکاریها بازار مشترک اروپا نامیده شد که نام اختصاری آن (EG) بود. با مرور زمان در چارچوب آنگ همچنین یک سیاست مشترک از جمله در زمینه رقابت، کشاورزی و امور حمل و نقل نیز ایجاد شد. در حال حاضر نیز مانند گذشته هدف این است که بازار مشترک به مثابه یک بازار ملی عمل کند. یعنی بایستی امکان تحرک آزاد برای افراد، کالاها، خدمات و سرمایه بین کشورها وجود داشته باشد.

همکاری سیاسی عمیقتر در محدوده اتحاد اروپا در اواخر دهه ۱۹۸۰ سقوط کشورهای کمونیستی اروپای شرقی آغاز شد. دیوار برلین فرو ریخت و آلمان غربی و شرقی به یکدیگر پیوستند. در محدوده EG پیشرفتهای مطلوبی در زمینه تحقق بازار مشترک حاصل شده بود. تغییرات در قاره اروپا در همکاریهای میان کشورهای عضو بازار مشترک آنچنان زیاد بود که تشکیل اتحاد اروپا، (EU) مورد توافق قرار گرفت. بازار مشترک اروپا، آنگ بخشی از اتحاد جدید که در سال ۱۹۹۳ ایجاد شد، محسوب می‌شد. همکاری میان کشورها در چارچوب (EU) در زمینه‌های متعددی گسترش یافت. کشورهای عضو از جمله تشکیل یک اتحادیه ارزی و آغاز همکاری در سیاستهای خارجی و امنیتی و همچنین همکاری در امور مربوط به پلیس و قوانین کیفری را بر عهده گرفتند. گسترش اتحاد اروپا ادامه دارد. ۱۰ کشور جدید در ماه مه ۲۰۰۴ به عضویت اتحاد اروپا درآمدند. سران دولتها و کشورهای عضو در سال ۲۰۰۴ در مورد وضع یک قانون اساسی جدید برای اتحاد اروپا با یکدیگر به توافق رسیدند. هدف

آنست که برای اتحاد اروپا که اکنون گسترش یافته فرم مدیریت امور طوری تعیین شود که ساده تر، با دموکراسی بیشتر و نزدیکتر به اتباع کشورها باشد.

اتحاد رو به گسترش

در ابتدا شش کشور در بازار مشترک ذغال سنگ و فولاد اروپا شرکت داشتند. امروزه اتحاد اروپا از ۲۵ کشور تشکیل شده که در زمانهای مختلفی به عضویت اتحاد اروپا درآمده‌اند.

۱۹۵۲ بلژیک، آلمان غربی، فرانسه، ایتالیا، لوکزامبورگ و هلند

۱۹۷۳ دانمارک، ایرلند و بریتانیای کبیر

۱۹۸۱ یونان

۱۹۸۶ اسپانیا و پرتغال

۱۹۹۰ آلمان غرب و شرقی یکدیگر می‌پیوندند و از این طریق آلمان شرقی به عضویت اتحاد اروپا درمی‌آید.

۱۹۹۵ اتریش، فنلاند و سوئد

۲۰۰۴ قبرس، استونی، لتونی، لیتوانی، مالت، لهستان، چک، اسلواکی، اسلوانی و مجارستان شیوه کار اتحاد اروپا چگونه است؟

اتحاد اروپا از ۲۵ کشور اروپایی تشکیل شده که با یکدیگر در برخی امور سیاسی و اقتصادی همکاری و مشارکت دارند. کشورهای عضو از طریق انعقاد پیمانهای مشترک اتحاد اروپا را تشکیل داده‌اند. آنها برای این سازمان نهادهای مخصوص بخود تشکیل داده و به این نهادها حق اتخاذ برخی از تصمیمات را اعطاء کرده‌اند. تصمیمات اتخاذ شده از سوی نهادهای اتحاد اروپا از لحاظ حقوقی برای کشورهای عضو تعهدآور هستند. کشورهای عضو در این پیمانها تصمیماتی را که بایستی در سطح اتحاد اروپا اتخاذ گردد، تصریح کرده‌اند. در این پیمانها همچنین چگونگی اتخاذ تصمیمات درج شده است.

د افغانستان اوږد مهاله جگړه او پایلې یې...

فریدالله پختون

لکه څنګه چې ټولو هیواد والو ته په ډاګه ده چې په افغانستان کې تقریباً دېرش کاله جګړه تېره شوې چې ډېرې ناخوالې یې زېځوليې.

زه غواړم چې د دې جګړې تر ټولو ستر زیان ته چې د علم او پوهې زیان دي یو انځور وړکړم.

دېرش کلنې جګړې په افغانستان کې د زدکړې بهیر تر ټولو نورو ناخوالو څخه زیات پخ کړ، یعنې په هیواد کې ښوونځي او پوهنځي د جګړې په مهال وتړل شول او یاهم په ټوله معنی له منځه ولاړل چې له همدې کبله د هیواد نوی نسل له زده کړې څخه بې برخې شو او بیا هم ځینو ډېر وروسته پاتې زده کړې په نيمکړې ډول ترلاسه کړې چې ددغې زدکړې دننه ترلاسه کولو له کبله نن ورځ په افغانستان کې ۷۲٪ سلنه وګړي دې زده کړې له دې ستر نعمت څخه بې برخې پاتې شوي دي نو ځکه هم دافغانستان په ادارو کې ورته دندې نه ورکول کېږي او دافغانی په ځای له بهرنیو څخه په ډېر زیات معاش کار اخستل کېږي یعنې په هیواد کې د کدر نه لرلو له کبله چې زه یې د دېرش کلنې جګړې ثمره بولم او همدغه وجه ده چې ځوانان د هیواد د دولت له مرکزي کړيو څخه لرې ساتل شوي دي اوس تر دې جګړې راوروسته بیا په هیواد کې وروستی لس کلنه دیموکراسي هم هغه څه چې ځوانانو ورته اړتیا درلوده ونشوای کولای یعنې که ځوانان د بکلوریا زده کړې څخه فارغېږي دولت نشي کولای چې ددې ځوانانو لپاره لوړې زدکړې چمتو کړي.

دلور زده کړو د ترلاسه کولو سره سم ځوانان دې ډول ډول ستونزو سره لاس او ګرېوان کېږي چې ځینې به غیر قانوني ډول بهرنیو هیوادونو تګ ته مجبورېږي او یا هم په نشي توکو روړدي کېږي او ځینې ځوانان بیا په دولت به ضد د مخالفینو په صفونو کې اوډرېږي چې زه یې ټوله پړه ددولت په څاړه اچوم.

ددې ناخوالو ده له منځه وړلو لپاره باید دولت د ځوان نسل په کدرونو باندې پانګه ولګوي ترڅو مغوي ته په بهرنیو هیوادونو او په خپل هیواد کې د زده کړې زمینه برابره کړي چې وکولای شي ځان له دغو ناخوالو څخه خلاص کړو ځوانان زما په نظر د هیواد بودیجه ده چې دوخت په تېرېدو سره هیواد ټولې چارې همدوی ته سپارل کېږي.

که مونږه په زدکړو سمبال روڼ انده ځوان نسل ونلرو نو هیواد به په راتلو نګسې کې بیا هم له ننگونو سره لاس او ګرېوان وي.

دومین نشست بن قرار دارند انتظار می رود که برخلاف اجلاس بن اول، در این نشست مشترک با جامعه جهانی به اقدامات و عمل کردهای جدی، اساسی و ریشه‌سی دست بازیده از آن به نفع مردم افغانستان استفاده اعظمی و مثبت بنمایند.

تمرکز اساسی اشتراک‌کننده‌های وطنی باید روی منافع علیای ملی و میهنی صورت گیرد تا سمپاتی‌های گروهی و وابسته‌گی‌های منطقی‌ی.

در غیر این صورت تا زمانی که گام‌های عملی چندجانبه، هم از سوی دولت افغانستان و هم از جانب جامعه جهانی برداشته نشود بالای وضعیت افغانستان تا درازمدت هیچ نشستی تأثیری مثبت نخواهد داشت.

شاید این را شما هم بپذیرید که هیچ راهی باقی نمانده است، شاید خواب‌های بی‌تعبیر هزاران افغان به بحران‌های جاری دامن بزند، شاید وضعیت بدتر از آن‌چه که هست گردد و چندین شاید دیگر... اما این را هم باید پذیرفت که افغانستان روزی، وضعیت بهتری را نیز به تجربه خواهد گرفت، شاید نسل‌های بعدی به صلح و امنیت پایدار دست یابند...

اما این را باید یادداشت کرد که قبل از فرارسیدن چنین روزی حتماً فرصت‌های

اما در افغانستان برخلاف، با وجود چندین اپوزسیون سیاسی؛ مردم از این واژه هم دل خوشی ندارند، اپوزسیون که باید از کارکردهای حکومت نظارت کند و به‌منظور رفع دشواری‌های موجود طرح‌های کارا را ارایه داده بتواند، خود به‌چند دسته‌گی مواجه شده و بیش‌تر درگیر مسایل کودتاهای بی‌ست که در نهایت امر سبب بی‌اعتمادی مردم گردیده است.

انتخابات جنجالی سال گذشته مجلس نماینده‌گان و درگیری‌های داخلی پارلمانی بر سر کرسی وکالت که تا سرحد زد و خورد فزیکي و لت و کوب اعضای مجلس نماینده‌گان توسط یک‌دیگر رسید، خود وضعیت کشور را جنجال‌برانگیزتر ساخته است.

مسأله‌ی بی‌بر علاوه ایجاد فاصله میان مردم و دولت، در بین اتباع کشور و نماینده‌های‌شان نیز درز ایجاد کرده است.

این کشمکش‌های سیاسی به‌عنوان میکروبی ساری، حتا در برخی از رسانه‌های همه‌گانی هم رخنه کرده است.

صرف‌نظر از رسانه‌های انگشت‌شمار که طی سال‌های اخیر بیش‌تر به درد مردم دوا بوده و مشکلات عمده مردم را فریاد کرده‌اند برخی از رسانه‌ها هم برای چهره‌های پشت

هیچ راهی باقی نمانده است، شاید خواب‌های بی‌تعبیر هزاران افغان به بحران‌های جاری دامن بزند، شاید وضعیت بدتر از آن‌چه که هست گردد و چندین شاید دیگر... اما این راهم باید پذیرفت که افغانستان روزی، وضعیت بهتری را نیز به تجربه خواهد گرفت، شاید نسل‌های بعدی به صلح و امنیت پایدار دست یابند...

خوبی میسر خواهد شد، فرصت‌هایی سر زده که اگر از دست نروند توانایی آن‌را دارند تا راه را برای رسیدن به خواب‌های طلایی آسان سازند.

این فرصت می‌تواند در عالم بیداری به مثابه یک روی‌داد خوب پدیدار گردد. و در غیر آن اگر بایدها و نبایدها جدا مد نظر گرفته نشود شاید به اعتراض سراسری مردمی که چشم انتظار دگرگونی‌هاوند منتج گردیده و افغانستان هم تحولات دنیای عرب را تجربه نماید.

پرده سیاست، حلقات درگیر و حتا کشورها، بازارگرمی برای تجارت‌های سیاسی بوده است، رسانه‌هایی که تربیون منفعت گروه‌های مشخص، بعضی از کشورهای همسایه از جمله ایران و پاکستان شده و میدان تقابل چهره‌های پر نفوذ به‌شمار می‌روند. این مسأله زمانی بیش‌تر نگرانی به‌بار می‌آورد که بحث باور مردم و احترام به پایداری اصل دموکراسی مطرح می‌گردد.

در کنار آن‌چه از مشکلات مردم نقل شد، مقامات افغان حالا که در آستانه برگزاری

کامرون خموش

در محدود زمانه دویین

جنگ هم در این کشور نیروی انسانی و ذخایر مادی را می‌بلعد و همه‌روزه جان غیرنظامیان افغان را قربانی می‌گیرد. جنگی که باید در جریان ده سال گذشته با حضور هزاران سرباز خارجی جنگ‌جویان شورشی را نابود ساخته و پایان می‌یافت. بر خورد جامعه جهانی با افغانستان و رویه حکومت افغانستان با گروه‌های هراس‌افکن هم همیشه در حال تغییر است تا جایی که برخی اتهام می‌بندند که حکومت افغانستان تعریف مشخصی از دشمن ندارد. حکومتی که گاهی شورای صلح را به منظور

برخی حتی باورهای موجود، مبنی بر حکومت داری خوب، حاکمیت قانون، زنده‌گی آسوده و سایر موارد این چنینی را شامل فهرست دست‌آوردها می‌سازند. اما این خوش‌باوری‌ها زمانی به یأس و نومییدی می‌انجامند که وضعیت ناگوار و در عین حال «وحشتناک» کنونی کشور در آغاز دهه نود، شکل می‌گیرد. وضعیت ناجور و سراسر هرج و مرج کشور، آنچه را که دست‌آورد چشم‌گیر عنوان شده بی‌ارزش می‌نماید و تعاریف چاق نشست بن را هم متضرر می‌سازد.

همان ده سال پیش که شروع و ختم سناریو فاش شده بود و شبیه به فلم هندی می‌نمود، انتظار می‌رفت که قدرت‌های سیاسی - اقتصادی و سیاست‌گزاران اصلی جهان با پادرمیانی سازمان ملل متحد منتهی نهادی بی‌طرف، به مشکلات موجود در افغانستان، مشکلاتی که تا امروز هم ادامه دارند راه حلی پیدا نمایند. امیدواری‌هایی وجود داشت که اجلاسی فرمانتقه‌ای برگزار گردد تا کم از کم بتواند افغانستان را از چندپارچه‌گی و انزوا نجات داده، دست کم برای مردم افغانستان نظام

قانون‌مند را توأم با نهادینه‌سازی واژه ناآشنای دموکراسی، تشکیل دهند.

در سال ۲۰۰۱ میلادی در بُن آلمان شاهد برگزاری نخستین نشست بین‌المللی افغانستان با حضور نماینده‌های بیش از ۱۰۰ کشور و سازمان بین‌المللی بودیم. فصل جدیدی در قوس سال ۸۰ خورشیدی برای افغانستان ورق

زده شد و در نخستین گام طالبان به‌صورت پراکنده و نسبی به پناه‌گاه‌های اصلی شان در مناطق قبایلی و حتا مرکزی پاکستان رانده شدند.

نخستین نشست بُن، نتایج ملموسی در کوتاه‌مدت این‌جا در افغانستان به‌جا ماند. زمینه به‌ترتیب برای تشکیل اداره موقت و دولت انتقالی، برگزاری انتخابات ریاست جمهوری و شورای ملی و تصویب قانون اساسی هموار شد، هر کدام آنرا از دولت افغانستان گرفته تا جامعه جهانی دست‌آوردی بزرگ می‌شمارند.

در افغانستان برخلاف، با وجود چندین اپوزسیون سیاسی؛ مردم از این واژه هم دل خوشی ندارند، اپوزسیون که باید از کارکردهای حکومت نظارت‌کننده منظور رفع دشواری‌های موجود طرح‌های کارازاریه داده بتواند، خود به چند دسته‌ای مواجه شده و بیش تر درگیر مسایل کودکان بی‌ست که در نهایت امر سبب بی‌اعتمادی مردم گردیده است.

جلب رضایت مخالفان مسلح، آشتی با جنگ‌جویان شورشی و رأی زنی به هدف کشاندن طالبان به میز مذاکره ایجاد می‌کند و گاهی هم اتفاق می‌افتد که رییس همین شورا طالبان را «حرکت فاجعه آور» توصیف می‌نماید، جمله‌ی کوتاه اما خطرناک که توانایی به مخاطره انداختن تلاش‌های صلح دولت افغانستان را دارد.

در چنین حالتی که بحران در افغانستان تا نقطه اوج نیز سر کشیده است برخی به اپوزسیون چشم دوخته‌اند، اپوزسیون واژه‌ی که در سایر کشورهای جهان لریزه به اندام حکومتی‌ها می‌اندازد.

حالا که ده سالی از برگزاری نخستین نشست بن در مورد افغانستان گذشته و با آنکه تأیید می‌شود جامعه مدنی تقویت شده است، مردم افغانستان اما به خاطر عدم تطبیق قانون و در عین حال قانون‌شکنی توسط خود دولت مردان، بیش‌تر آنانی که اریکه قدرت را زیر پا دارند به‌تنگ آمده‌اند، فساد در رگ و ریشه‌های دولت پیچ خورده و رواج یافته است، چاق شدن چند چهره متفاوت دیروزی و در عین حال امروزی که همه امور خصوصی و دولتی را به بازی گرفته‌اند به بی‌کاری و فقر اکثریت خاموش منجر شده است.

مریم صافی

واژه تعصب از کلمه عصب گرفته شده و به معنای آن است که شخص نسبت به چیزی واکنش‌های عاطفی و احساسی به‌دور از هرگونه معیار عقلانی داشته باشد. در حقیقت احساس قوی عاطفی است که برگرفته از وابستگی شدید به امری می‌باشد. این واژه در امور اعتقادی و معرفتی به کار می‌رود اما کاربرد اصلی و اصطلاحی آن در مسایل خانواده‌گی، خویشاوندی و قومی است. بنابر این تعصب، خصیلتی است که شخص را به حمایت بی‌چون و چرا از خانواده، خویش، قوم و قبیله، چه ظالم باشند و چه مظلوم، وادار می‌سازد. البته این تعصب تنها نسبت به خویش و قوم و قبیله نیست، بلکه گاه نسبت به کشور و یا نژاد و یا فرهنگ و زبان نیز می‌باشد. از این رو شخص بی‌هیچ دلیل عقلی تنها بر پایه احساس و عواطف که منته از تعصبات خویشی و قومی و نژادی به دفاع از وی می‌پردازد.

این درحالی‌ست که مردم افغانستان نیز دچار چنین بحران و آن‌هم به‌طور بسیار شدید می‌باشند. تنش‌ها و تعصبات قومی، زبانی، ستمی و گروهی به اوج خود رسیده است، که از خانواده‌ها شروع تا محیط منطقه شهرها روستاها و حتا محیط کنار (ادارات دولتی و غیردولتی) که جای مهم برای تطبیق عدالت اجتماعی است از آن به‌طور عمیق متأثر اند. این همه فضای متشنج، نامناسب، بی‌بندوباری و شرایط توأم فساد اداری را بار می‌آورده و این همه ناشی از تعصباتی است که در افغانستان موج می‌زند. سیاست نفاق و قوم‌ستیزی رژیم‌های مطلق‌العنان در راستای تحقق برنامه تبارگرایی جای انسان‌مداری، هم‌دیگرپذیری، تفاهم و وفاق ملی را گرفته و آهنگ نفاق و اعتمادزدایی را در کشور به‌صدا در آورده است.

درد همه برای تمثیل حقوق شهروندی و دموکراسی، اتحاد داوطلبانه همه اقوام برادر افغانستان بر پایه عدالت ملی هم‌چون زیربنای ساختار یک جامعه متحد و فارغ از تناقضات قومی، مذهبی، نژادی و زبانی که نیاز امروز ماست. آن‌گونه که پیداست، کشور پس از سه دهه حیات پر چالش و دشوار، حضور سیاسی - نظامی اردوگاه‌های شرق و غرب و پیمان‌های نظامی «آیساف» و «ناتو» را با خون بهترین فرزندان خویش تجربه نموده است. هنوز کشور در معرض کشاکش‌های اقتدارگرایانه ابرقدرت‌های منطقه‌یی و جهانی و مردم در برابر بحران‌های خطیر و

منبع اعتبار زدنایی؟ تعصب!

خون‌افشانی قراردارند. به باور من با ادامه هم‌چو فضای انفعالی، پراکنده‌گی و رخوت نیروهای سیاسی ملی در کشور سبب گردیده است که این نیروها زیر ضربات و ناپسامانی‌ها بیش از پیش ناتوان و نابود گردند.

و بانیست تقویت روان مقاومت‌گرانه مردم در برابر تهاجم و زورگویی و تخریب‌های پر دامنه دهشت‌افگنی دشمنان عدیده داخلی و خارجی افغانستان، راه آزادی و دموکراسی و منادی عدالت اجتماعی قرار گرفته‌ایم. برینپایه همین باور از همه مردم مؤمن و مسلمان افغانستان، نیروهای ملی، فرزندان آزادمش کشور به‌دور از وابستگی به نیروهای اهریمنی و ضد ملی در هر کجایی که هستند، تا در جای‌گاه فعال سیاسی و باورمند به مبارزه بی‌گیر با تندباد بحران‌های هستی‌برافکن و آفات ناشی از مداخله‌گری‌های متداوم بیگانه‌گان برکشور، با وسایل ممکن و دست‌داشته استفاده کنند. بنابراین برای داشتن یک کشور عاری از فساد خودکفا و مرفح. نخست باید پایه‌های بی‌عدالتی و تعصب را از بیخ برداشته و عدالت اجتماعی را تأمین نماییم و این وظیفه هر شهروند افغانستان است تا برای سعادت کشور تمام افکار تعصب‌آمیز

را که خلاف قانون خداوندی یعنی خلاف گفته‌های قرآن است از ذهنیت‌ها دور نموده و پایه‌های اعتماد را مستحکم نمایند. تا که اعتماد دوستی یک‌دیگرپذیری و یک حرکت ملی نیرومند با عزم راسخ به‌وجود نماید به‌هیچ وجه در کشور ما رفاه و آزادی نخواهد بود.

برای جلوگیری از این همه بی‌اعتمادی و نفاق هر قوم و هر شخص، افراد جامعه مکلف است. بنابراین ای هم‌دیگرم! تا فکر من تو پاک نگردد و تا من و تو بر یکدیگر اعتماد نکنیم کشور بحران زده ما را کی آباد خواهد کرد؟ و تا من تو بر یکدیگر اعتماد نکنیم به من تو کی اعتماد خواهد کرد؟ همه از تعصب من تو سوء استفاده نموده و من تو را آنقدر به ضد یکدیگر تحریک خواهد کرد تا من تو در جنگ فکری بر یکدیگر شده استفاده‌جویان از آن سود برده تا من تو از حال کشور مان آگاه شویم که همه هستی کشورما به نیستی تبدیل شده و آن‌گاه چاره‌یی هم نتوان یافت. به این لحاظ هم‌دیگرم بیدارباش و هوشیار باش کلام شعر گوتیه‌یی به ذهنم آمد که:

ما همه‌گی زاده این پیکریم
هوشمندیم و توانا رهبریم

حل این معضل بزرگ اجتماعی نپرداخته بل خود سد بزرگی فراراه جوانان هستند. به عنوان مثال یک جوان با مراجعه در هر ارگان دولتی جوابی که می شنود این است که: «شما باید حد اقل سه سال تجربه کاری داشته باشید تا در یک پست دولتی ایفای وظیفه نمایید.» جوانی که چهار سال در دانشگاه مصروف تحصیل بوده چگونه سه سال تجربه کاری داشته باشد؟ اگر دولت سه سال تجربه کاری را شرط قراز می دهد این جوان در کجا و کدام ارگان باید ایفای وظیفه نماید تا سه سال تجربه کمایی کند و در ضمن تجربه کاری در مؤسسات غیر دولتی نیز قابل پذیرش نیست. با فارغ شدن هزاران جوان از دانشگاهها هر سال به تعداد بی کاران در کشور افزوده شده و این مشکل وسعت بیش تر می یابد.

مشکل عمده دیگری که اکثریت جوانان از آن رنج می برند، عدم ظرفیت وزارت تحصیلات عالی در جذب متعلمین فارغ صنف دوازدهم در دانشگاهها و بی نتیجه ماندن این جوانان در امتحان کانتکور است که این مسأله سالانه دهها هزار جوان این دیار را مصاب به بیماری های روانی نموده و آنان نیز به جمع بی کاران ملحق می شوند. بی نتیجه ماندن در امتحان کانتکور سال گذشته باعث شد که تعدادی از جوانان با استعداد دست به خودکشی بزنند که عامل اصلی این همه بدبختی، بی کفایتی حکومت افغانستان و خاصتاً مقامات وزارت تحصیلات عالی افغانستان است. و به طور کلی و اساسی می توان گفت که جوانان در جامعه افغانستان نقش به سزایی نداشته و در فرایند دولت سازی و در ساختار دولت حضور کم رنگی دارند و دولت مردان افغانستان نیز به جوانان اهمیت چندانی قابل نیستند.

جوانان افغانستان با دنیای از مشکلات دست و پنجه نرم می کنند که یادآوری همه چالشها و مشکلاتی که دامن گیر این کتله عظیم جامعه ما شده است در این نوشته ناممکن است. امیدوارم که یادآوری یکی دو مشکلی که در این نوشته انعکاس یافته است بتواند توجه دولت مردان افغانستان و خاصتاً مقامات ذریبط را جلب نموده تا باشد که در آینده های نه چندان دور شاهد یک افغانستانی باشیم که در اطراف و اکناف آن هیچ جوانی از اثر بی کاری، بی سوادی، فقر و سایر مشکلات رنج نبرده بل یک افغانستان جوان با جوانان عاری از مشکل داشته باشیم.

برای رسیدن به این هدف باید حکومت افغانستان یک سلسله برنامه های را به منظور بیرون رفت از این چالشها و رسیدن به یک جامعه ایده آل روی دست بگیرد.

ایجاد کارخانهها و شرکت های تولیدی و دادن بسپایدی به شرکت های مذکور به منظور تشویق و حمایت سرمایه گذاری در کشور از جانب دولت از میزان بی کاری در کشور کاسته و باعث ایجاد اشتغال برای شهروندان افغانستان و خاصتاً جوانان می گردد.

از آنجایی که افغانستان یک کشور زراعتی می باشد دولت باید در این زمینه سرمایه گذاری نموده و دشت های وسیع را با ایجاد بندهای آب گردان برای کشت و زراعت فراهم نماید که در نتیجه تعداد زیادی از هموطنان ما که اکثریت آنان جوانان هستند، از بی کاری نجات یافته و در عین حال کشور ما بیش تر از پیش متکی به خود شده و کم تر نیازمند کشورهای همسایه به منظور تهیه مواد اولیه خواهد بود.

به منظور بالا بردن ظرفیت جذب فارغان صنف دوازدهم در دانشگاهها، حکومت افغانستان و خاصتاً وزارت محترم تحصیلات عالی باید در سراسر افغانستان به تاسیس دانشگاه اقدام نماید تا جوانان افغانستان از نعمت تحصیلات عالی محروم نشده و از جانب دیگر کادرهای جوان و مسلکی برای آبادانی افغانستان تربیه شوند.

بدون شک نسل جوان از انرژی کافی برخوردار بوده و نسبت به دیگران از توانایی بیش تر کاری برخوردار هستند لذا حکومت افغانستان در زمینه جذب کادرهای جوان و مسلکی در ادارات دولتی باید یک سلسله سهولت هایی را در نظر گرفته و در عوض وضع شروطی از قبیل داشتن چند سال تجربه کاری برنامه های آموزشی کوتاه مدت را در درون ارگان های دولتی برای کارمندان جوان راه اندازی کند تا از یک طرف جوانان به مشکل بی کاری دچار نگردیده و از جانب دیگر از نیروی جوانان به صورت دقیق و درست استفاده شود که بر ایند چنین برنامه ها بدون شک داشتن ادارات موفق، کارا و متخصص خواهد بود.

به صورت خلاصه می توان گفت که دولت افغانستان باید به جوانان و نقش آنان در جامعه اهمیت به سزایی قابل شده و از توانایی شان در جهت بازسازی و نوسازی بنیان های تخریب شده کشور استفاده اعظمی نموده و در حقیقت افغانستان را از منجلاب بدبختی نجات دهد. در غیر آن صورت با گذشت هر روز گراف بی کاری، فقر، جرایم و معتادین مواد مخدر بالا رفته و از این ناحیه ضربات جبران ناپذیری متوجه کشور عزیز ما خواهد بود.

به امید یک افغانستان جوان و جوانان عاری از هرگونه مشکل.

دنباله صفحه (۲۲)

کابل؛ ماندگاه کالسکه دموکراسی

برای نهادینه فرهنگ دموکراسی استفاده شده، در هر جامعه بی مانند افغانستان دارای چنین برآیند می باشد؛ به دلیل این که هر پدیده سیاسی اجتماعی در هر جامعه، تا زمانی که در اذهان جامعه مفهوم سازی نگردد، نهادینه و تحکیم آن پدیده امکان پذیر نیست، چنین که ما در انقلابها و شورشها در تاریخ بسیاری از کشورها و همچنان در گذشته و امروز افغانستان شاهد این تجربه در مورد پدیده های گوناگون به خصوص دموکراسی هستیم.

این کج فهمی ها از دموکراسی در کشور به پی آئند منطبق اشاره دارد که با مفهوم بنام دموکراسی اشتباهی حاد قلمی را نداشته و این مهم نیز باز می گردد به ناکارایی دستگاه حکومتی، گونه بپیکرایی و واکاوی وارونه آنها از دموکراسی. اگرچه از جامعه مانند افغانستان چنین توقع نمی رود تا با پدیده دموکراسی این چنین رفتار نماید؛ زیرا مردم ما اکنون در عصر پایانها بسر می رند، پایان گونه های مختلف نظام حکومتی و ایدئولوژی ها که تا اکنون نخبگان این جامعه نتوانستند و گاهی هم نتوانستند آنرا در اذهان مردم نهادینه نمایند. همین ناتوانی های حکومت کنندگان سبب بوجود آمدن نارضایتی ها، تضادها و تفرقه نسبت به دموکراسی در جامعه می گردیده، که در روزهای تلخ و دشواری را پشت سر گذاشتند و اکنون هیچ فردی عاقل نمی خواهد لحظه به آن روزها بازگشتی داشته باشد.

از دیدگاه این قلم، مهم ترین موفقه که نه تنها افغانستان را به سوی ناهنجاری یا وضع طبیعی (همه علیه همه) که در طول سالیان متمادی رهنمایی نموده و تا اکنون نیز این جهت دهی جریان دارد «راست نشستن و کج گفتن» سیاست گذاران این سرزمین بوده، و تحویل دهی این گونه گذارهای کاذب همواره پدیده ها را ظاهر ادرست جلوه می دهد، اما باطن آن نادرست و بسیار رمز آلود است که از این گونه کنشها می توان به عنوان سیاست سخیف نامبرد. به صورت نمونه: برگزاری انتخابات یکی از شاخص های دموکراسی است. این امر را میتوان «راست نشستن» گفت، اما سرکشی از منطبق رقابت خود یک نوع «کج گفتن» و به قول علی امیری یک «بدعت سیاسی» پنداشته می شود. این بدعت سیاسی را ما در همه ادوار انتخابات افغانستان از انتخابات شورای ولایتی تا انتخابات شورای ملی و انتخابات ریاست جمهوری، به خصوص در انتخابات اخیر شورای ملی به صورت ملموس شاهد آن بودیم.

اگرچه نظام سیاسی اکنون افغانستان به گونه جایگزین و پاسخگوی بحران های گذشته بوده اند. اما به طور کل روندهای انتخابات و سهم گیری مردم افغانستان در انتخابات بیانگر عدم آمادگی خود پذیری آنها از فرهنگ دموکراتیک را می رساند. به خصوص انتخابات دور دوم شورای ملی و چالش های که در پی داشت در باز خوردش چهره مطلوب افغانستان را بنمایش گذاشته نتوانست. هر چند این ناهنجاری ها را اگر تنها پیش تر مشکلات داخلی و برجست ضعف کنش گران حکومتی بدانیم، در واقع بازم جفایی را بر حکومت روا داشته ایم. از دیدگاه این قلم مشکلات افغانستان در سه بعد است. نخست مردم، دوم حکومت و سوم کشورهای منطقه. ابعاد یاد شده هر کدام نقشی منحصر در عدم تحکیم دموکراسی در افغانستان داشته و نقش هر کدام این پدیدهها سیال بوده و گاهگاهی کم رنگ و پررنگ می باشد.

در فرجامین سخن باور نویسنده این است که با تمام ناهنجاری ها، شکافها و مشکلات گوناگون که گریبانگیر اکتونیت افغانستان است. ادامه روند کنونی الهام دهنده سیمای آینده درخشان جامعه ما را که در آن ارزنگ زیبای اقوام ترمیم گردیده را نوید داده و ترمیم دموکراسی حد اکثری را جیع می کند. بنابراین اگر چه گذار از وضعیت موجود و رسیدن به وضعیت مطلوب بسیار مشکل و پرخطر به نظر می رسد، اما برای این که «کالسکه زرین دموکراسی» را ما از وزی کوچه های پر خم و پیچ و گل آلود کابل بیرون بیاوریم و آنرا در جای گاهش بگذاریم زحمات خسته گی ناپذیری را منبقل شویم.

جوانان افغانستان و چالش‌های فراراه آنان

بسم الله رنجبر؛
عضو اکادمي علوم افغانستان

توأم با موفقیت دوختند، اما متأسفانه حکومت آقای کرزی و تیم کاری‌اش نه تنها به مشکلات و چالش‌های فراراه جوانان رسیده‌گی نکرده بلکه یک سلسله مشکلات و چالش‌های جدیدی نیز در این فصل در اثر بی‌توجهی دولت مردان افغانستان دامن‌گیر جوانان شده است.

یکی از مشکلات عمده و اساسی که دامن‌گیر جوانان امروز افغانستان است و روح هر جوان این سرزمین را می‌آزارد، بی‌کاری است. عده‌بی از جوانان که در اثر جنگ‌های خانمان سوز و هستی برانداز سه دهه گذشته از تعلیم و تحصیل باز مانده بودند، به منظور کاریابی و تأمین نفقه فامیل شان، راهی دیار غربت در کشورهای همسایه شده و هر نوع مشقت، توهین و تحقیر را تحمل می‌نمایند و عده‌بی هم که در درون افغانستان هستند روزانه به منظور کارکردن در سرک‌ها و خیابان‌ها ریخته ولی از پدیده‌بی به نام کار خبری نیست. که این مسأله تبدیل به یک معضل بزرگ اجتماعی شده و تعدادی از جوانان ما را به دام اعتیاد به مواد مخدر کشانده است.

جوانانی که از نعمت سواد برخوردار و حتی تحصیلات عالی شان را به پایه اكمال رسانده‌اند نیز از این مشکل در امان نمانده و هزاران تحصیل کرده‌بی کار روزانه از یک وزارتخانه به وزارت خانه‌بی دیگر در جستجوی وظیفه هستند. دولت مردان بی‌کفایت و مقامات بلندپایه نه تنها به

طوری که جوانان در هر جامعه‌بی نیرومندترین قشر را تشکیل می‌دهند، کتله‌بی عظیمی از جمعیت افغانستان را نیز جوانان تشکیل می‌دهند. اما آیا جوانان افغانستان همانند جوانان سایر کشورها از جای‌گاه خوبی برخوردار هستند؟ و بالاخره در فرایند دولت سازی از کدام موقف و جای‌گاهی برخوردار هستند؟

با کمال تأسف و تأثر باید گفت که باوجودی که اکثریت نفوس افغانستان را جوانان تشکیل می‌دهند و همواره همین جوانان بوده که بازی‌گر اصلی میدان بوده و همیشه قربانی داده اند، اما هیچ‌گاهی به مثابه یک قشر تأثیرگذار در درون جامعه افغانی عرض اندام نکرده و همواره حکومتات خودکامه، مستبد و فریب‌کار از این قشر جامعه به مثابه وسیله و ابزار رسیدن به هدف خویش استفاده نموده و هیچ‌گاهی امتیازی برای شان قابل نشده‌اند.

در فصل نوین و خاصاً پس از سال ۲۰۰۱ م و تشکیل حکومت مؤقت هرچند بیش‌تر از هر قشری، همین جوانان بودند که از تغییرات در ساختار حکومت و تأمین و تعمیم ارزش‌های حقوق بشری و تطبیق دموکراسی استقبال نموده و حمایت همه‌جانبه شان را از حکومت اعلام نمودند و چشم به‌فردای

یکی از مشکلات عمده و اساسی که دامن‌گیر جوانان امروز افغانستان است و روح هر جوان این سرزمین را می‌آزارد. بی‌کاری است. عده‌بی از جوانان که در اثر جنگ‌های خانمان سوز و هستی برانداز سه دهه گذشته از تعلیم و تحصیل باز مانده بودند، به منظور کاریابی و تأمین نفقه فامیل شان، راهی دیار غربت در کشورهای همسایه شده و هر نوع مشقت، توهین و تحقیر را تحمل می‌نمایند و عده‌بی هم که در درون افغانستان هستند روزانه به منظور کارکردن در سرک‌ها و خیابان‌ها ریخته ولی از پدیده‌بی به نام کار خبری نیست. که این مسأله تبدیل به یک معضل بزرگ اجتماعی شده و تعدادی از جوانان ما را به دام اعتیاد به مواد مخدر کشانده است.

[مهم‌ترین مولفه که نه‌تنها افغانستان را به‌سوی ناهنجاری یا وضع طبیعی (همه علیه همه) که در طول سالیان متمادی رهنمایی نموده و تا اکنون نیز این جهت‌دهی جریان دارد «راست نشستن و کج گفتن» سیاست‌گذاران این سرزمین بوده. و تحویل‌دهی این‌گونه گذارهای کاذب همواره پدیده‌ها را ظاهراً درست جلوه می‌دهد، اما باطن آن نادرست و بسیار رمزآلود است که از این‌گونه کنش‌ها می‌توان به‌عنوان سیاست سخیف نامبرد.]

کابل؛ ماندگاہ کالسکه دموکراسی

جستاری از نجیب یزدانی

دموکراسی نوع حکومت یا نظام سیاسی، مبتنی اراده مردم می‌باشد، که در آن تأکید در برابری حقوقی تمامی افراد آکنده از هرگونه تقسیم‌بندی نژاد، زبان، رنگ، دین، قوم و... در نظر گرفته شده است. اگرچه این نوع نظام حکومت پیشینه جامعه غیراسلامی و غربی دارد، اما به‌دلیل برخوردارگی از ویژه‌گی‌های منطقی، تساوی و انسان محوری که در آن گنجانیده شده امروز تبدیل به یک‌نوع نگرش مثبت در آئینه جهان خودنمایی می‌کند.

به‌همین دلیل می‌توان از گسترش روزافزون دموکراسی در سراسر جهان یاد کرد که هر از چندگاهی در یکی از کشورهای که نظام‌های حکومتی مبتنی بر دیکتاتوری و ایدئولوژی‌های که در آن حقوق افراد نادیده گرفته شده رو به‌زوال است، ازین‌روست که شعارها و شورش‌های ضد استبدادی به هدف براندازی نظام حاکم اتفاق می‌افتد. اما این شورش‌ها و حرکات ضد استبدادی و اتفاق‌های در کشورهای غیر دموکراتیک صورت می‌گیرد به‌گونه‌ی اتفاقی و یک‌شبه نیست بلکه ریشه در رشد فرهنگ سیاسی، رشد و فعال شدن نخبه‌گان سیاسی اجتماعی و در کل ریشه در خود آگاهی جامعه دارد. این مولفه‌ها همه به‌صورت موازی دارای یک هدف و دور یک محور می‌چرخد و آن محور چیزی نیست جز رهایی از زیر بار یوغ استبداد و نظام که در آن توده‌ها فاقد برخوردارگی از کوچک‌ترین حقوق‌شان است. بنابر این خواست اصلی این طیف، راه‌اندازی نظام سیاسی است که در آن ارج گذاشتن به‌حقوق انسانی آن‌ها فارغ از هرگونه پیش فرض‌های دینی، نژادی، زبانی و... و هم‌چنان خواست و تصامیم آن در چهارچوب حکومت مطرح باشد.

در افغانستان اما، دموکراسی پدیده‌ی مولود افکار برخاسته از جامعه نبوده بلکه بیش‌تر ریشه در تصامیم و علایق عده‌یسی از

کنش‌گران حکومتی بوده و این گروه نیز ورود فرهنگ دموکراسی را در افغانستان امروز به اثر ناگذیری پذیرفتند در غیر این صورت منطقی که در نزد این عده حاکم بودند چیزی بیش از همان ایده استبداد و انحصار نبود؛ اما در این جا دموکراسی به‌عنوان طرف سوم و صخره‌ مقاومت در برابر دو طرف استبداد و انحصار ظهور کرد و با تمام توان در مقابل آن ایستاده‌گی کرده و آن دو روی‌کرد را ظاهراً وادار به کناره‌گیری و مغلوب کرد. هرچند دموکراسی در افغانستان یک پدیده کاملاً جدید می‌نماید که تا اکنون مفهوم آن در تفکر جامعه آن‌چنان عجین نگردیده، از این‌رو ما امروز شاهد حسی و حاضر گیرمندان کالسکه زرین دموکراسی در گودال سنت و خرافات میراث به یادگارمانده ناشی از حکومت‌های مان هستیم. از سوی دیگر پرچم‌دار دموکراسی در افغانستان چهره‌های درجه دهم گردیدند، این چهره‌ها

نه‌تنها با فرهنگ دموکراسی سر سازگاری ندارد بلکه با خشونت تمام علیه آن به‌مبارزه می‌پردازند و آن نقشه و طرح اصلی را که طراح این منطقی در این جغرافیا ترسیم نموده بود فراموش کردند. از این‌روست که برخورد با این کالسکه زرین در افغانستان بسیار ناشیاسته، نامتناسب، هیچانی و بدون این‌که کوچک‌ترین زمینه‌سازی و پیش‌آهنگ برای تحکیم و حفظ آن چیده شود؛ صورت گرفته و طبل آن‌را چنان «بی سُر و بی لسی» نواختند که صدای آن نه‌تنها در جامعه طنزین‌انداز نبوده بلکه پدیدآورنده یک نوع لجام‌گسیخته‌گی و سو برداشت نیز بوده است.

بنابر این می‌توان گفت؛ ناهنجاری‌ها و لجام‌گسیخته‌گی‌های امروز جامعه ما ناشی از عدم آگاهی و خوگیری با پدیده دموکراسی است. ولی این امر کاملاً طبیعی به‌نظر می‌رسد، زیرا فورمول که در افغانستان

نیروهای اصلی قدرت در افغانستان درین مذاکرات شرکت نداشتند در کل این روند یک روند افغانی نبود کاملاً یک جریان تحمیل شده از سوی جامعه جهانی بود.

اما در کل این که افغانها بر گزار کننده و تصمیم گیرنده اصلی این روند نبودند در آن زمان چیز غیر عادی نبود معمولاً افرادی که درین کنفرانس به عنوان صلاحیتدار اشتراک کرده بودند جدیداً از یک حالت جنگ و بحران بدر آمده بود و از طرف دیگر فاقد رهبری و هماهنگی درست در امور تصمیم گیری بودند، هم چنان برگزاری این کنفرانس از ابتکارات جامعه جهانی بود نه مردم افغانستان و از آنجا که جامعه جهانی درک درست از شرایط آزمون افغانستان نداشتند به اشتباهات شان از جمله عدم حضور نماینده گان واقعی مردم و سهم ندادن گروههای درگیر از جمله طالبان درین روند پی بردند.

فسمیکه لخصر ابراهیمی فرستاده ویژه ملل متحد در امور افغانستان درین مورد اظهار کرد: "هر چند امضای موافقتنامه بن این فرصت را بدست افغانها داد تا به دوده جنگ اسفبار در افغانستان خاتمه بدهند اما اشتباهاتی که درین کنفرانس رخ داد باعث شد تا جنگ فرسایشی در افغانستان ادامه یابد و طرح اصلی که در اجلاس بن مطرح شد (یافتن یک راه حل اضطراری برای بانبات کردن افغانستان) به چالش کشیده شود. و آن اشتباهات

افغانستان باشد.

قسمی که گفته آمدیم موضوعات احتمالی که درین کنفرانس روی آن بحث صورت خواهد گرفت به صورت فهرست وار به شرح زیر خواهد بود:

- بررسی اجراءات ده ساله افغانستان از کنفرانس بن اول تا حال (البته اینکه دولت افغانستان تا چه حد در انجام تعهدات اش موفق بوده)؛

- بررسی اجراءات جامعه جهانی در فیال افغانستان (تاچه حد جامعه جهانی به تعهدات خود عمل کرده و موثرت آن تاچه حد بوده است؟) البته این بستگی به صلاحیت افغانها دارد که میتوانند یک چنین موضوعی را شامل اجندای این کنفرانس بسازند یا خیر؟

- موضوع مهم و خبر ساز رسانه ها موضوع به آخر رسیدن میعاد مأموریت نیروهای خارجی در افغانستان و امکان تمدید یا عدم تمدید مأموریت آنها برای تأمین امنیت افغانستان خواهد بود که احتمالاً درین کنفرانس روی آن بحث صورت خواهد گرفت؛

- بررسی اینکه مشارکت طالبان و حزب اسلامی و گروه حقانی به چه قیمتی برای افغانها و جامعه جهانی تمام خواهد شد؛

- طرح یک استراتژی جامع برای پایان دادن به جنگ های فرسایشی و کم کردن میزان فقر در افغانستان؛

با مروری که از کنفرانس بن اول داشتیم بخوبی دانسته می شود که کنفرانس بن دوم در حقیقت ارزیابی چگونه که انجام تعهدات جامعه جهانی در قبل افغانستان و تعهدات افغانستان در قبل جامعه جهانی خواهد بود و احتمالاً پیش نهادها و درخواست های جدید از سوی جانبین صورت خواهد گرفت.

سهم ندادن نماینده طالبان، گلبدین، گروه حقانی و دیگر گروههای درگیر در این کنفرانس بود.

با مروری که از کنفرانس بن اول داشتیم بخوبی دانسته می شود که کنفرانس بن دوم در حقیقت ارزیابی چگونه گئی انجام تعهدات جامعه جهانی در قبل افغانستان و تعهدات افغانستان در قبل جامعه جهانی خواهد بود و احتمالاً پیشنهادها و درخواست های جدید از سوی جانبین صورت خواهد گرفت.

هر چند اجندای این کنفرانس تاهنوز برای ما معلوم نیست، ولی دولت و جامعه جهانی باید بدانند که نباید اشتباهات بن اول یکبار دیگر تکرار شود.

اجندای این کنفرانس باید با مردم افغانستان، جامعه مدنی، احزاب سیاسی موجود و مشروع در میان گذاشته شود تا دولت افغانستان توانسته باشد از یکطرف اعتماد مردم را با خود داشته و از طرف دیگر با آنجائیکه به گفته آقای زلمی رسول رهبری کنفرانس را افغانها به عهده خواهند گرفت؛ بتوانند با شریک ساختن نظریات جامعه مدنی مردم و احزاب سیاسی و دیگر گروه های ذینفوس در تصمیمات خود، نقش رهبری این کنفرانس را به خوبی بازی کنند و به نتایجی دست یابند که واقعاً گره گشای مشکلات جدید دولت و مردم

- تغیر موثر در استراتژی مبارزه علیه تروریسم و مواد مخدر در افغانستان.

پیشنهاد ما به حیث جوانان افغان این خواهد بود که دولت افغانستان دیگر در شرایط که در بن اول قرار داشت امروز قرار ندادار یعنی حالا نماینده های مردم افغانستان، جامعه مدنی و دولت و هم چنان احزاب اپوزیسیون مشخص اندو باید سهم آنها درین کنفرانس در نظر گرفته شود.

چراکه نماینده های افغانستان از شرایط فعلی درک بهتر دارند و درین کنفرانس تصمیم گیرنده خواهند بود.

و میتوانند با در نظر گرفتن شرایط امروزی افغانستان موضوعاتی را شامل اجندای این کنفرانس بسازند که منافع افغانستان را در دراز مدت تضمین کند نه برای کوتاه مدت و موقتی.

در اخیر و در یک جمله تقاضای ما از دولت افغانستان و تصمیم گیرندگان سر نوشت این ملت اینست که بیایید به منافع افغانستان به عنوان یک پروسه بیاندیشیم. و از پروژه ای فکر کردن به منافع افغانستان دست بکشیم تا یک افغانستان آزاد، سر بلند و بی نیاز از کمک های دیگران به معنی واقعی آن داشته باشیم. به امید پیروزی و سر بلندی افغانستان عزیز.

کنفرانس بین‌دوم

انتظارات و پیش‌بینی‌ها

طالبان در نتیجه عملیات نظامی امریکا اداره امور افغانستان به عهده میگرفت. این احزاب مختلف یا مستقیماً با طالبان درگیر بودند یا خواهان انتخاب دیگر سیاسی به جای طالبان بودند.»

کنفرانس بن اول با وجودی که دری به سوی امید به آینده برای افغانها بود نه تنها برای مردم افغانستان بلکه حتی به نظر سازماندهندگان آن نیز کنفرانس عالی نبود.

باز هم بارنت روین درین مورد گفت: «ما همواره اذهان کردیم که کنفرانس بن با عجله برگزار گردید و مردم در آن نماینده نداشتند و بناً از مشروعیت محدودی برخوردار بود.»

به همین گونه مت هابسون از سازمان خیریه کریستین اید درین مورد می‌گوید: «مسئله این موافقتنامه، موافقتنامه غیر عادی بود زیرا که همه

اساسی از جمله تشکیل اردوی منظم، ایجاد حکومت داری خوب، محو فساد اداری، خلع سلاح افراد مسلح غیر مسول، مبارزه با تروریسم و قاچاق مواد مخدر و بلاخره تعیین معاد برای ماموریت نیرو های ناتو در افغانستان، تعیین شد.

در حقیقت بن اول برای ایجاد یک چارچوب مشخص جهت ایجاد یک دولتی بود که پس از ۱۱ سپتامبر و بدنبال سرنگونی طالبان باید ایجاد می‌شد.

طوری که بارنت روین معاون لخصر ابراهیمی فرستاده ویژه سازمان ملل متحد در امور افغانستان بعد از برگزاری این کنفرانس گفت: «هدف از مذاکرات بن توافق احزاب مختلف افغان برای تشکیل یک چارچوب مشخص جهت ایجاد دولتی بود که پس از ۱۱ سپتامبر و بدنبال سرنگونی

افغانستان بعد از سبری نمودن تقریباً سه دهه جنگ اسفبار و خانمان سوز در سال ۲۰۰۱ به کمک نیروهای بین‌المللی ناتو به رهبری امریکا توانست تا به یک ثبات نسبی برسد.

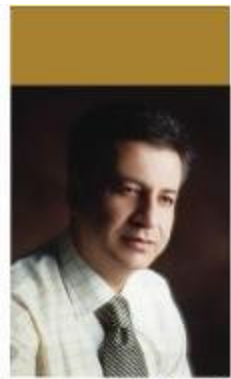
در سال ۲۰۰۲ کنفرانسی در شهر بن آلمان به اشتراک رهبران جهادی نماینده های نامشخص و نامتجانس قومی و نماینده های کشور های متعهد به کمک به افغانستان برگزار گردید.

محتوای این کنفرانس بیشتر روی ایجاد اداره موقت، دولت انتقالی، برگزاری انتخابات ریاست جمهوری و پارلمانی و در کل اداره افغانستان بعد از بحران بود.

در کنفرانس اول بن جامعه جهانی کمک های مالی، نظامی را برای افغانستان متعهد شدند در ضمن جدول زمانی برای ساختن زیر بنا های

Afghanistan

نوشته ملک ستیز،
پژوهش گر امور بین‌المللی

اهمیت جیوپولیتیک افغانستان در مناسبات معاصر بین‌المللی

گردید و نقش کنترل و رهبری بر این جغرافیای مهم را باعث گشت.

سوم - جغرافیا و موقعیت با اهمیت افغانستان،

با شکل‌گیری حدود و مساحت‌ها در این سرزمین، جغرافیای سیاسی آن نیز شکل گرفت. نضج‌گیری جغرافیای سیاسی در این‌جا، قربانیان زیادی را گرفت و جنگ‌ها و مبارزات متعددی را خلق کرد. از سوی دیگر، هم‌زمان با تحولات در این نقطه جهان، کتله‌های سازمان‌یافته سیاسی دیگر، از سوی قفقاز، آسیای میانه، کرانه خلیج و سرزمین‌های هند، مصر و چین، توجه خاصی به این سرزمین داشتند، که به آن اهمیت بین‌المللی دادند.

به نظر می‌رسد که تاریخ معاصر افغانستان، شباهت زیادی به تاریخ باستان آن دارد؛ زیرا از زمان ایجاد دولت‌های قدرتمند با فن‌آوری (تکنولوژی) مدرن، افغانستان، در محراق توجه استراتژی‌های ابرقدرت‌ها قرار گرفته است.

بدین ترتیب، پرسشی، که در آغاز این نوشته مطرح شد، چنین پاسخ می‌یابد: پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی و ختم جنگ سرد در اوایل دهه نهم قرن پیش، تصور می‌شد که جنگ افغانستان، به جنگ فراموش‌شده‌ی مبدل گردیده است؛ اما حالا روشن است، که چنین تصویری نادرست بوده است. استراتژی‌های جهانی، دورنمای دیگری برای این کشور داشته‌اند، که امروز افغانستان را تعریف می‌کند؛ یعنی اهمیت جیوپولیتیک این کشور، در خدمت استراتژی‌های بین‌المللی!

بدون شک، جیوپولیتیک بودن افغانستان، نقطه عطفی برای مناسبات منطقه‌ی و جهانی است؛ خواه این مناسبات به‌جنگ ناشی شود و خواه به صلح و امنیت. امروز، افغانستان، سرزمینی است که صلح و امنیت جهانی را تعریف می‌کند؛ پس باید این کشور را جدی گرفت و این نقش را فرامرزی و فرامنطقه‌ی تصور کرد. ■

این مرکز نیز، که همین اکنون به نام «مرکز پژوهش‌های بین‌المللی از دیدگاه جغرافیای سیاسی» مسمی است، افغانستان را به عنوان یکی از با اهمیت‌ترین کشورهای جیوپولیتیک در منطقه و جهان می‌شناسد. از دیدگاه جیوپولیتیک، افغانستان دارای سه مؤلفه مهم است:

نخست - تاریخ سیاسی و با اهمیت بین‌المللی این کشور،

باستان‌شناسان، در مورد تاریخ پُرقدامت این سرزمین، به‌نظریه واحدی دست یافته‌اند. این تاریخ، که با فراز و نشیب‌های سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی همراه بوده است، قسمتی از تاریخ توسعه تمدن‌های بشری به‌شمار می‌آید. جامعه‌شناسان و مردم‌شناسان، به‌تحولات

آبای افغانستان بار دیگر نقطه عطفی در جنگ سرد بین‌المللی خواهد بود؟ این پرسش مهمی است که ذهنیت پژوهش‌گران منطقه را مشغول کرده است. باور برخی از محققین این‌ست که افغانستان قسمت مهمی از درگیری‌های منطقه‌ی و بین‌المللی باقی خواهد ماند و برای این معمول، دلایل موجهی نیز دارند. مهم‌ترین دلیل، اهمیت جیوپولیتیک این کشور است. به‌عنوان یک کشور با اهمیت از دیدگاه جیوپولیتیک، برای نخستین بار

بدون شک، جیوپولیتیک بودن افغانستان نقطه عطفی برای مناسبات منطقه‌ی و جهانی است؛ خواه این مناسبات به‌جنگ ناشی شود و خواه به صلح و امنیت. امروز، افغانستان سرزمینی است که صلح و امنیت جهانی را تعریف می‌کند؛ پس باید این کشور را جدی گرفت و این نقش را فرامرزی و فرامنطقه‌ی تصور کرد.

عظیمی که در جغرافیای افغانستان امروز رخ داده است، اهمیت بزرگی قابل هستند و این تحولات را با حوادث امروز منطقه و جهان، پیوند منطقی می‌دهند.

دوم - روابط اجتماعی (اتیکسی و فرهنگ‌های متعدد)،

سیر پرتحول تاریخی و مساعد بودن میدان برای توسعه از دیدگاه اتروپولوژی (علم مردم‌شناسی)، زمینه آن را مساعد گردانید تا مردمان این مرزوبوم، روابط اجتماعی خویش را توسعه بخشیده و باعث توسعه اقتصادی و فرهنگی در منطقه گردند. توسعه روابط اجتماعی و اقتصادی در این خطه، باعث نضج‌گیری روابط سیاسی

توسط دو دانشمند بزرگ علوم سیاسی، رودولف کیلین، شهروند سوئد و فریدریش رذیل، آلمانی، در دهه دوم قرن نوزدهم، مطرح گردید. آن‌ها در پهلوی افغانستان، از کشورهای بریتانیای کبیر، آفریقای جنوبی، برازیل و ویتنام نیز به عنوان نقاط قابل توجه جهانی نام بردند.

فریدریش رذیل، جنگ نخست جهانی را نیز یک جنگ جیوپولیتیک می‌نامید. پس از ختم جنگ سرد، آلمانی‌ها، با استفاده از نظریات این دو دانشمند، مرکزی را افتتاح کردند، که زیر چتر سیاست خارجی، به پژوهش‌های جهانی می‌پرداخت. محور این پژوهش‌ها را جغرافیای سیاسی جهان تشکیل می‌داد. در

عاقلانه نخواهد بود تا بگوییم که تمدن، هدیه الهی است که بعضی از ملت‌ها مستحق آن هستند؛ بلکه تمامی این چراها و چگونه‌گی‌ها را می‌توان در یک کلام جامع گنجانید - مسوولیت و رهبری.

مسؤولیت و رهبری

طارق اقتداری

او در رشته‌اش، خود را شکست خورده یافته بود و به توصیه برادر بزرگ‌ترش به افریقای جنوبی رفت تا وکالت یک تاجر، به نام لالا عبدالله را به عهده بگیرد. در این زمان هم، هند که موطن گاندی بود و هم افریقا که مقصد سفرش، تحت سیطره بریتانیا بود، هندی‌های مقیم هر دو کشور در فلاکت و فقر تیره زنده‌گی می‌کردند. در قطاری که، گاندی به سمت افریقا در حرکت بود، از سوی یک مأمور انگلیسی، فقط به دلیل هندی بودن توهین شد. این توهین مثل این که گویی گاندی تحصیل کرده را تکلیفی داد تا وضعیت سفیر هم‌وطنانش را برای نخستین بار ببیند.

این توهین، آغاز چشم‌گشایی گاندی جوان محسوب می‌شد، سفرش به افریقا به وکالت یک شخص بود. ولی گاندی - که تازه چشم دلش باز شده بود - توده عظیم و بی‌پناهی را در برابر خود می‌دید که ناجوان‌مردانه مورد ظلم قرار گرفته‌اند و در دلش نوای غریب شنید می‌انداخت که او مسوول تمامی این عقب‌مانی توده مظلوم است.

پس تصمیم به‌تحرك گرفت. مسوولیت را از عبادت‌بیماران و فقیران آغاز کرد.

این عبادت‌ها رفته‌رفته او را به مونیسی مهران در قلب هزاران هندی مقیم افریقا بدل کرد و این آغازی بر شکوه بود. فشارها آغاز شد، عاشقانش بیش‌تر گردیدند، زندانی‌اش کردند، تابنده‌تر درخشید. زجرش دادند، مریدانش بیش‌تر شد، سرکوبش کردند، سر بلندتر از قبل سر کشید.

زیرا که مسوولیت و عشق، دو بالی هستند که انسان را، از دام هلاکت به‌طور معجزه‌آسا رها می‌کنند و شاهین گاندی کیوترازه این دو بال را داشت. او توانست حق ملتی را از گلوئی دیوی سرمست بیرون کشد.

این پیام گاندی است: عدم خشونت، مزیستی اخلاقی برای عزت‌گزیده‌گان نیست که با توسل به آن به آرامش و رستگاری نهایی نائل شوند. بلکه قاعده است که در اجتماع باید آن را به کار بست؛ اگر چنین کنیم ملکوت را به‌روی زمین آورده‌ایم.

تمدن، این کلمه به‌ظاهر کوچک که عمری به‌درازای تاریخ بشریت دارد و تمام اقوام و ملل جهان، از دیر باز برای استقرار آن، به‌سهم خود کوشیده‌اند، چیست؟ ریشه‌های آن کجاست؟ چگونه می‌توان نظامی اجتماعی را تحت سیطره آن درآورد و از محاسن بی‌شبه آن برای ملت‌ها بازی جست؟

دولت‌ها و ملت‌هایی که امروز متمدن‌نشین می‌نامیم، چگونه توانستند به این موهبت عظیم الهی دست یابند و با فروغ آن، تاریکی و صلاحیت بدوی را بزایند.

عاقلانه نخواهد بود تا بگوییم که تمدن، هدیه الهی است که بعضی از ملت‌ها مستحق آن هستند؛ بلکه تمامی این چراها و چگونه‌گی‌ها را می‌توان در یک کلام جامع گنجانید - مسوولیت و رهبری.

اجتماع بشری، متشکل از استعداد‌های گوناگون است که استعداد برتر، مسوولیت بیش‌تر در قبال دارد و این مسوولیت، رهبری مسوولانه زیردستان و یا همان توده‌ها است. وقتی نگاهی اجمالی به‌تاریخ بشر بیندازیم و تمدن‌های گذشته را مرور کنیم، نام مردان و زنانی را درمی‌یابیم که تمام نیرو و توان استعدادی که به‌آنان داده شده است، مسوولانه پاس داشتند و رهبران راستین توده‌های بشری، از توحش بدوی به‌تمدن درخور شان انسانی شدند.

پیرکلین، سقراط، افلاطون، کوروش، ساگوس آدولوس، ابراهام لینکلن، گاندی و صدها نام دیگر که پرچم‌دار عروج از بربریت به مدنیت بوده‌اند. احساس مسوولیت در یک رهبر، متضمن تمدن قطعی یک ملت است.

گاندی، طلیعه نوری که در میان ظلم‌نات‌انسانه از ففسر، جهل و سدیختی تماش فروزنده‌اش را بر تارک قرن بیستم نشاناد چگونه شخصیتی داشت؟

در خاستگاه‌هایی نه چندان متمول، فقیر و روحانی، در هند به دنیا آمد.

مهندس‌اش کوشن گاندی، جوانی خجول، محجوب، کم‌حرف و تقریباً احساساتی بود. در نوجوانی ازدواج کرد.

در لندن، در رشته وکالت درس خواند؛ ولی به دلیل خجول‌بودنش نتوانست وکیل خوبی از آب درآید.

احساس مسوولیت در یک رهبر، متضمن تمدن قطعی یک‌ملت است.

گپ نخست

در آشفته‌بازار سیاست‌های سیاه و حجم بی‌وزن زمان ما و هیچ انگاری‌های رنگارنگ که هر روز به رنگی رنگ فریبی می‌کند، شکل‌بندیی مجتمع رهبران جوان گپ شنیدنی و قابل درنگ می‌نماید. مجتمع رهبران جوان از وقتی که از راه رسیده و جای خالی خود را پر کرده روایت آن به روایت جوانه‌های درختی می‌ماند که پیکرش را لبالب از جوانه و بار خواهد کرد، هر چند که به شمار این جوانان هر سال بیست نفر بعد از سپری نمودن دوره آزمایشی و گزینش بهترین‌ها به تعداد آن افزوده می‌شود و تا هنوز مجتمع رهبران بیش‌تر ۱۴۰ عضو دارد و اما همین کمیت کم توانسته‌اند گوشه‌یی از سردی دل‌ها را گرم بسازند و به‌گونه‌ی بی‌غرضانه و دور از آرایش‌های فریبنده به‌کارهای درخور جوانان دست می‌زنند.

با این‌که جای‌گاه این رهبران در حلقه‌های اجتماعی نوپا و جوان انگاشته می‌شود اما همین نوپایان می‌توانند روزی جای پاییی باز کنند و برای دیگر جوانان راه‌کارده باشند. این مجله خود گامی کوتاه اما استوار این مجموعه را است که به امید این که این تلاش‌ها به بار بنشینند و بارور شود، شماره دیگری از مجله رهبران جوان را به دست نشر می‌سپاریم.

برای غنای آن و هرچه بهتر شدن مجله رهبران جوان، نظریات و پیشنهادهای تان را با ما شریک سازید در ضمن مقوله‌ها، نوشته‌ها و جستارهای تان را که در رابطه به مسایل فرهنگ و جامعه مدنی و سیاست‌های جهان معاصر و افغانستان به ویژه موارد که تأثیرگذار و مرتبط با جوانان باشد، می‌توانید به آدرس الکترونیکی ما بفرستید.

مجتمع رهبران جوان
Young Leaders Forum

مدیر مسؤول:
طارق اقتداری
گروه دبیران:
سرور احمدزی
عاطفه صافی
نجیب یزدانی

نشانی:
بنااد قیادوش اهرت - دفتر افغانستان
شهر نو، چهارراهی انصاری،
بغلی وات، عقب هوئل ستاره
شماره های تماس:
۰۰۹۳ (۰) ۷۰۰ ۳۸۰ ۴۴۱
۰۰۹۳ (۰) ۷۹۹ ۳۳۸ ۰۹۴
ایمیل: info@fes-afghanistan.org
وب سایت: www.fes-afghanistan.org

فهرست

مسؤولیت و رهبری
اهمیت جیوپولیتیک افغانستان در مناسبات معاصرین العالی
در محدوده زمانی دو بن
کابل، ماندگاه کالسکه دموکراسی
جوانان افغانستان و چالش های فراراه آنان
تعصب، منبع اعتبارزدای
کفرانس بن دوم، انتظارات و پیش بینی ها
د افغانستان اوپد مهاله جگړه او پایلې یې...
اتحادیه اروپا چگونه شکل گرفت
ازادی
نوشته های انگلیسی...

برگزار:
زکفر حسینی
چاپ:
انتشارات برگ
0789 54 3500

انتشارات برگ
BARG PUBLICATION

Promoting Democracy Creating Peace Shaping Globalization

The Friedrich-Ebert-Stiftung is a German political foundation with more than 100 offices worldwide. It is dedicated to the promotion of international dialogue and social justice. In Afghanistan, FES is involved in capacity building for civil society organisations, it works with parliament, provincial councils, political parties, media and youth. Its aim is to strengthen democratic institutions and civil society and to encourage political participation. The Foundation's activities are conducted mostly in collaboration with local non-governmental organisations and relevant state agencies through various events such seminars, workshops, round-table discussions, trainings and publications. FES Afghanistan also fosters international dialogue by supporting the exchange of delegations, experts, academics and senior journalists in the region and around the globe.

We hope you enjoy browsing through our website.

Thank you for your interest,
The FES Afghanistan Team

Projects - Our work in Afghanistan

The Friedrich-Ebert-Stiftung has been working in Afghanistan since early 2002. Its work is focused around three general strategic aim elaborated below:

- To create a constructive dialogue between Parliament, government and civil society on democratization processes
- To foster the peaceful resolution of conflicts through freedom of speech and transitional justice
- To strengthen actors in civil society – especially youth and women

رهبران جوان

شماره نهم، اکتوبر دو هزار و یازده

مجتمع رهبران جوان
Young Leaders Forum

FRIEDRICH
EBERT
STIFTUNG